

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

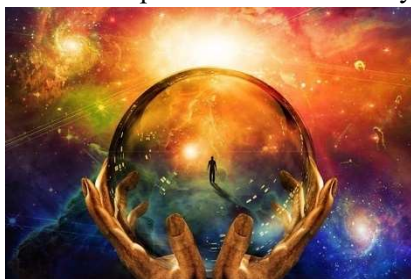
Číslo 8/2024

Září 2024

Víra v osud versus katolická víra

„To je určitě osud! Bylo mu to souzeno!“ nebo: „Dej si zjistit svůj osud.“ takové povzdechy či „rady“ můžeme nejednou slyšet ve svém okolí. Známe rozdíl mezi vírou v osud a katolickou vírou?

Osud je obecně vnímán jako určitá síla, tajemná moc nebo božství, které řídí veškeré dění, a člověk ho nemůže ovlivnit svou vůlí ani předvídáním. Pokud by tomu tak opravdu bylo, nejen svět a vesmír, ale i člověk by byl vydán napospas tajemné síle a byl by bez svobody; vlastní rozhodování by ztratilo význam, ba i láska a vztahy. Člověk by byl pouze číslem či figurkou, která neví, jestli se na ni osud „usměje“, nebo ne.

Ve starověkých kulturách lidé věřili, že existují božstva a síly, které vytvářejí osud a posílají ho na člověka; případně i sami bohové byli podřízeni osudu. Ve starověkém Řecku uctívali dokonce dvě bohyně osudu – Moiru a Tyché; ve starověkém Římě přisuzovali podobnou moc bohyni Fortuně a kolu osudu. Ze slovanského prostředí známe zase sudičky. V chrámech těchto bohů nebo na jiných místech lidé dělali rituály, které měly osud změnit. Obřady bývaly spojené s věštěním a magií, čímž se jejich aktéři dostávali na území působení zlého ducha (srov. KKC 2116).

Boží prozřetelnost a svobodná vůle

Starověké představy jsou dokladem nepoznání jediného pravého Boha a nepochopení jeho působení a moudrosti (Sk 17,22 n.).

Katolická víra učí něco jiného: Bůh je Stvořitel a náš Otec. Stvoření není náhoda ani výsledek chaotického seskupování prvků; je to láska našeho Boha – Bůh ve své Nemohoucnosti a moudrosti všechno stvořil z lásky. Dnes však pro zatemnění hříšností zapomínáme vnímat ze stvořených věcí Boží lásku (srov. Řím 8, 18 n.), v duchu racionalismu a materialismu mnohé věci pokládáme za samozřejmé, dané a fungující a to, co nás potká, mnozí pokládají za slepý osud. Bůh je nejen Stvořitel, ale také Otec, milující Otec. Nejsme proto jen číslo, a to, co nás v životě potká, není osud, ale Boží prozřetelnost – způsob, jakým Bůh řídí svět.

Často můžeme slyšet: „Ale pokud Bůh existuje, jak může dopustit takové neštěstí?“ Někteří lidé jako by chtěli obvinít Boha. Toto je zcela nesprávné chápání – bez poznání toho, jak Bůh působí; prameni z toho, že nevěří, že d'ábel, hřích a zlo skutečně existují (srov. 1 Petr 5, 8). Právě skrze působení d'ábla (srov. Moudr 2,23-24) vstoupil do světa hřích, nemoci a utrpení. Bůh nemůže za to, že se Adam a Eva rozhodli přivolit pokušení a následně my všichni. Šlo a jde o lidské rozhodnutí, ne Boží. Bůh nám naopak dal možnost zbavit se této temnoty: ve své lásce šel až tak daleko, že si vzal lidské tělo a zemřel na kříži. Oběť Pána Ježíše umí zvlášť ocenit ti, kteří měli zkušenost se silnými duchovními svázanostmi a vysvobodili se z nich prostřednictvím Kristovy krve.

Bůh nechce zlo, ze spravedlnosti ho však dopouští; přitom však zároveň dává možnost zakoušené zlo proměnit na dobro – na posvěcení a získání zásluh (srov. KKC 313n.). V této souvislosti si vzpomínám na jednu mladou ženu, která mi řekla: „Kdybych nezačala mít problémy a nezakusila i různé duchovní tlaky, stala bych se závislou na penězích a manažerském postu, který se mi nabízel. Nezačala bych se utíkat k Bohu.“ I zkušenost této ženy ukazuje, že životní situace nejsou jen „slepý osud“, před kterým máme kapitulovat, či naopak dělat magické rituály, abychom ho zvrátili. Přestože se nám to mnohokrát nezdá, Bůh všechno řídí v největší moudrosti, lásce a spravedlnosti pro dobro každého z nás.

Bůh je svobodný a vložil svobodu i do svého obrazu – do lidské duše: člověk má svobodnou vůli. (Osud nemá s člověkem takový „vztah“.) U mladých však často můžeme vidět mylnou představu o svobodě, kterou lze shrnout do slov: Dělej si, co chceš.“ Mnozí ani netuší, že to bylo heslo známého okultisty Aleistera Crowleyho (1875 - 1947), a nevědí, že člověk je nejvíce svobodný tehdy, když miluje Boha a poslouchá ho (srov. Jn 8,32).

Boží plán versus osud

Žalm říká, že Pán viděl předem všechny naše dny a připravil dobré skutky, abychom je konali (srov. Ž 139,16 a Ef 2,10). Bůh – tedy ne „slepý osud“ – má pro každého připravenou zvláštní cestu. Ale je na svobodné vůli každého člověka, zda bude v srdci poslouchat Ducha Svatého, nacházet tuto cestu a kráčet po ní. Bůh nám při každém našem kroku nabízí svoji lásku a vždy čeká na naši odpověď.

Někdo by si vlastní vůli, přesvědčení, názory a situace mohl zmýlit a říci, že je to jeho osud. Jádro a kořen rozlišení osudu

a křesťanské víry však spočívají právě v rozhodnutí, zda budu důvěřovat Pánu, milovat ho a kráčet za ním den co den, nebo budu své já, své názory, okolnosti a tajemné, často temné síly považovat za osud.

O milost pravého rozlišování je třeba prosit Ducha Svatého.

Patriarcha, který se nepoddal osudu

Ruské duchovní centrum v Moskvě vydalo v roce 1992 pozoruhodné svědectví. Uvádí se v něm, že když během druhé světové války německá fašistická armáda výrazně postupovala, antiochijský patriarcha Eliáš sestoupil do podzemí, aby tam před ikonou Bohorodičky vroucně prosil o záchranu Ruska. Po třech dnech a nocích modlitby a půstu měl zjevení: viděl Boží Matku, jak si, orodující za Rusko, chtěla kleknout před Božím trůnem. Pán jí nedovolil pokleknout, ale pomoc Rusku přislíbil. Boží Matka pak dala pokyn, aby po celé ruské zemi otevřely chrámy, kláštery, kněžské semináře a akademie a aby v nich duchovní začali konat bohoslužby. Města Leningrad, Moskva a Stalingrad měli jejich obránci bránit s největším nasazením. Kněží se tam měli modlit a slavit

bohoslužby před divotvornou ikonou Boží Matky, zvanou Kazanskaja, a stále se modlíc nést ikonu kolem měst až po frontovou linii. Když to patriarcha Eliáš oznámil Stalinovi, Stalin – ačkoli způsobem svého života nebyl nakloněný Bohu – povolal k sobě metropolitu Sergija a Alexije a slíbil vše splnit. Tak se také stalo. Všude, kam popi ikonu přinesli, ruská armáda získala převahu a v německé nastal zmatek. Popy s ikonou nezasáhly nepřátelské kulky dokonce ani při osvobozování zajatců ze staré německé pevnosti Königsberg. Zajatci pak jako jeden muž svědčili, že uprostřed palby se na nebi zjevila Madona, a když Němcům v okamžiku vypověděli zbraně, pochopili, kdo Rusům pomáhá, a padli na kolena.

Antiochijský patriarcha Eliáš mohl pod tíhou zdánlivě neodvratné porážky země upadnout do zoufalství a situaci vnímat jako nezvratný osud. On však místo toho padl na kolena před Boží Matkou a na její orodování Pán zachránil miliony lidí před fašismem. Patriarcha, který ani v zoufalé situaci nesešel z Boží cesty, tak pomohl mnohým věřit v Boha a důvěřovat mu.

Tři kříže na Kalvárii

Jeden z příkladů zničující víry v osud najdeme i v Písmu svatém.

Na Kalvárii stály tři kříže (srov. Lk 23,39 n.): ve středu byl kříž Pána Ježíše

Krista, po jeho boku byli ukřižováni dva lotři - Dismas a Cesmas.

Lotr na levé straně, protože věřil v osud, Ježíšovi řekl: „Jestli jsi ty Mesiáš, tak sestup z kříže a něco udělej, změň tento osud“ (srov. Lk 23,39). Nechtěl změnit své srdce, chtěl změnit osud. Svě přesvědčení o svém takzvaném osudu povýšil nad Boží pravdu a cestu.

A spásu měl tak blízko...

I lotr ukřižovaný napravo od Ježíše si mohl pasivně říci „Osud mi nebyl nakloněn, kradl jsem, loupil jsem, zabíjel jsem. Pokud jsi ty Mesiáš, něco udělej.“ Podle sv. Petra Damianiho do srdce tohoto lotra vstoupila zvláštní milost lítosti ve chvíli, kdy pod křížem uviděl Pannu Marii. Na její přímlovu pochopil, že má vedle sebe Mesiáše a že zanedlouho zemře. Uvědomil si, že

vědomě a dobrovolně dělal zlo a musí toho litovat, jinak zahyne navěky. A Pán, který viděl změnu jeho srdce, daroval mu obrovskou milost – lostr se stal svatým.

Víra v osud spojená s magií a osvobození

Když na internetu vyhledáte slovíčko *osud*, většinou je spojeno s astrologií a horoskopy, čili s věštěním z hvězd; s numerologií, neboli s věštěním z čísel; s reinkarnací a stavem karmy, tedy s vírou v převtělování podle východních náboženství, ale i s jinými okultními praktikami spojenými s věštěním a magií. Najdete tam i nabídky na výklad osudu, abyste uměli udělat „správný“ krok ve svém životě, za který je třeba zaplatit. Tyto praktiky jsou v přímém protikladu s působením Ducha Svatého a jsou hříchem proti prvnímu Božímú přikázání. Proto s nimi nelze dělat žádné kompromisy (srov. KKC 2116 a 2117). Nelze například říci „Přečtu si horoskop jen ze zvědavosti“ či „Pro zábavu si přečtu, co mě prý čeká.“ Je to nebezpečný přístup nejen proto, že horoskop působí i na podvědomí, ale i proto, že vytváří prostor pro pokašitele, který pak často vzbudí myšlenky: „Vždyť to funguje! Možná je to pravda...“ – naruší tak víru a důvěru v Boha.

Existuje i pověřčivá víra – člověk věří „něco z evangelia“, ale „i něco z pověr a magie“ (srov. Sk 8,9 n.). Kdo začne vykonávat okultní praktiky, postupně se dostává do duchovní svázanosti. Zpočátku je nepozorovaná, později, pokud se konají delší dobu, však nabírá na intenzitě.

Páter Gabriel Amorth, nejznámější římský exorcista, říká, že čím déle a hlouběji se něco zakořeňovalo, tím delší je proces osvobození. Neznamená to, že člověk je hned posedlý – to je až poslední stadium procesu, do kterého dospěje jen malé procento případů. Proces probíhá tak, že nejprve se jen zvýší počet pokušení, pak nastává duchovní útlak v různých oblastech a po něm přicházejí duchovní obsese různých stupňů... (Podrobné rozdělení mimořádného působení zlého ducha uvádějí instrukce Konference biskupů Itálie a bývalý prezident AIE – Mezi-

národní asociace exorcistů, italský exorcista Francesco Bamonte.) Nejhorší je duchovní svázanost mysli, když člověk nechce ustoupit očividné pravdě Boha a nechce se těchto věcí vzdát, protože za pravdu považuje vlastní názor. Toto jsou nejtěžší případy, protože ve hře je silný stupeň pýchy (srov. Sir 10, 15).

Pokud se však člověk vzdá víry v osud a přijme pomoc kněze, který mu zprostředkuje Boží pravdu, stanoví konkrétní duchovní program a pomoc skrze Kristovo kněžství, jeho stav se změní. Jedna lékařka říká: „Odkdy jsem se zřekla těchto praktik, začala plnit stanovený program osobní modlitby a přijala zvláštní požehnání k osvobození, mohu konečně po letech klidně spát. Tlak ustoupil a já jsem mnohem klidnější. Moje stavy byly tak špatné, že jsem nevěděla, kam se obrátit. Teď je to úplný zázrak.“

(podle KN)

Horoskopy: Brána do okultismu?

Čtení horoskopů se může zdát jako zábava, ale skrývá se pod ní něco mnohem zlověstnějšího.

Na povrchové úrovni se zdá, že čtení horoskopů je něco, co člověk může dělat pro zábavu a dobrý smích, když vidí, co vám „hvězdy“ řeknou o vašem dni. Otevřete si místní noviny a přímo pod komiksem nebo křížovkou najdete denní čtení horoskopu. Pokud noviny nedostanete, najdete je v sekci „zábava“ na online zpravodajském webu.

Církev však nevěří, že astrologie je „jenom zábava a hra“. Církev ve skutečnosti pevně věří, že se děje něco mnohem zlověstnějšího, co může pozvat do života člověka přítomnost zla.

Pohanské kořeny astrologie

Astrologie je prastará praxe, která má své kořeny před narozením Krista v různých pohanských náboženstvích a jejím primárním cílem je předpovídání

budoucnosti na základě pohybu nebeských těles. To řadí astrologii do kategorie „věštění“ a přichází se základní nadějí, že pokud člověk může vědět, jak bude určitý den probíhat, má v průběhu času určitou „moc“. Právě zde spadá čtení horoskopů přímo do plánu d'ábla.

Jen Bůh sám zná budoucnost, zatímco Satan a jeho přísluhovači ne. Protože jsou to však duchové, kteří mají úžasný intelekt, mohou pozorovat, co se děje na zemi, a nabízet jednotlivcům předpověď toho, co se může stát. Nejviditelnější je to u „čtení z dlaně“ nebo „médií“, která aktivně hledají pomoc ducha (démona), aby předpověděl, co se stane v životě člověka.

Církev se vždy důrazně stavěla proti praxi astrologie a čtení horoskopů, jak uvádí Katechismus Katolické církve: „Je třeba odmítat všechny způsoby věštění: vyzývání satana nebo zlých duchů, vyvolávání mrtvých nebo jiné praktiky, o nichž se neprávem soudí, že „odhalují“ budoucnost. Uchylovat se o radu k horoskopům, k astrologii, k hádání z ruky, k výkladu předtuch a věštek, k jevům jasnovidectví, ptát se věštců (médií), v tom všem se skrývá vůle mít vládu nad časem, nad dějinami a konečně nad lidmi a zároveň touha naklonit si skryté mocnosti. Je to v příkrém rozporu se ctí a úctou spojenou s láskyplnou bázni, jakou dlužíme pouze Bohu“ (KKC 2116).

Před několika lety biskup Donald W. Montrose, biskup ze Stocktonu, Kalifornie, v té době, napsal pastýřský dopis důrazně odsuzující čtení horoskopů.

I když miliony lidí sledují horoskopy s větším či menším zájmem, stále se jedná o typ věštění. I když říkáte, že nevěříte na horoskopy a čtete své vlastní jen pro zábavu, měli byste tuto praxi opustit. Denní horoskop nás může čas od času snadno ovlivnit.

Je to způsob, kterým se otevíráme okultismu.

Exorcisté také potvrzují démonický vliv horoskopů, protože někteří lidé, kteří se stanou posedlí nebo ovlivnění démonem, často začínají čtením horoskopů.

Papež František v homilii v roce 2017 řekl: „Křesťan nechte horoskop, aby předvídal budoucnost; Křesťan se neradí s věštcem, který se dívá do křišťálové koule nebo čte z vaší dlaně... Jsme muži a ženy, kteří jdou vstříc zaslíbení, tak jako Abraham kráčel k nové zemi.“ Bůh je po naší straně a chce nás vést do zaslíbené země. Musíme mu to prostě nechat a důvěřovat jeho způsobům.

(podle aleteia.org)

Slova povzbuzení

Jednoho dne přišel Thomas Alva Edison domů a řekl mámě: „Můj učitel mi dal pro tebe tento vzkaz“.

Oči jeho matky byly naplněny slzami, když nahlas četla dopis, který jí přinesl syn. „Váš syn je génius, tato škola je pro něj příliš malá a nemáme dobré učitele, kteří by ho učili, učte ho prosím sama.“

Takže máma se zapojila do učení Edisona. O mnoho let později zemřela Edisonova matka a on byl jedním z největších vynálezců století.

Jednoho dne se díval na nějaké staré rodné věci. Najednou uviděl složený papír v rámu kresby na stole. Vzal si ho a otevřel. Na papíře bylo napsáno:

„Váš syn je psychicky nemocný a nemůžeme mu dovolit, aby chodil do školy.“ Edison plakal celé hodiny, pak si do deníku zapsal: „Thomas Alva Edison byl duševně nemocné dítě, ale pro hrdinskou matku se stal géniem století.“ Jak úžasná byla maminčina reakce, že?

Namísto toho, aby přečetla, co v dopise opravdu učitel psal a aby se její syn necítil méně cenný, úplně to otočila a vnukla svému synovi bezpečnost a jistotu! Přiměla ho věřit, že je génius a věřila mu natolik, že vyrostl a stal se géniem.

Je úžasné, jakou moc mají slova povzbuzení, jakou moc nám dodávají ti, kdo nám věří, kterým na nás záleží, dodávají sílu a důvěru.

(podle aleteia.org)

Nauč mě umění malých kroků

Neprosím o zázrak, Pane, ale o sílu pro všední život. Nauč mě umění malých kroků. Učiň mě vynalézavým a sebejistým v pravý čas. Obdař mě vnímavostí, abych dokázal odlišit prvořadé od druhořadého.

Prosím o sílu kázně a míry, abych jen tak neproklouznul životem a své dny si rozumně rozdělil, abych neprospal záblesky světla a vrcholy a abych si našel alespoň tu a tam čas pro zážitek krásy a umění.

Utvrzuj mě v tom, že snít o minulosti nebo budoucnosti mi nepomůže. Pomoz mi co nejlépe zvládnout to, co je mi nejbližší, pomoz mi brát právě prožívanou hodinu za nejdůležitější.

Chraň mě před naivní vírou, že v životě musí jít vše hladce. Daruj mi střízlivé poznání, že těžkosti, porážky, neúspěchy i zklamání jsou přirozenou součástí života, že díky jim rosteme a dozráváme.

Připomínej mi, že city se často stavějí proti rozumu. Pošli mi v pravé chvíli někoho, kdo má odvahu říct mi pravdu s láskou. Chléb každodenní dej mi pro tělo i duši, projev Tvé lásky – přátelské echo, a alespoň tu a tam náznak, že jsem v něčem užitečný.

Vím, že hodně problémů se neřeší konáním; pomoz mi, abych dokázal čekat. Ať vždy nechám Tebe a ostatní domluvit. Vždyť to nejdůležitější si člověk neříká sám, to nejdůležitější mu bývá sděleno.

Ty víš, jak moc potřebujeme přátelství. Dej, abych dorostl do této nejkrásnější, nejtěžší, nejriskantnější a nejvzácnější záležitosti života. Vnukni mi správnou chvíli a správné místo, kde můžu zanechat balíček dobra, slovy nebo bez slov.

Chraň mě před strachem, že bych mohl promarnit svůj život. Nedej mi to, co si přeju, ale to co potřebuji.

Nauč mě umění malých kroků.

*Antoine de Saint-Exupery
(podle Modlitby světců)*

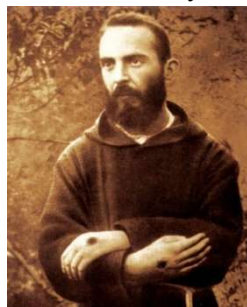
Na svém těle nosil Kristovy rány

Slovo „stigma“ je řeckého původu a znamená „znamení“. Tímto termínem se označují rány, které se vytvořily spontánně na rukou, na nohou a na hrudi a velmi se podobají ranám ukřižovaného Krista.

V dějinách Církve je zaznamenáno více než 350 případů stigmatizovaných lidí. A 70 z nich prohlásila Církev za svaté, ale ne pro stigmata. Ta Církev při zkoumání svatosti nebrala v úvahu, považovala je pouze za nevysvětlitelný jev. V historii Církve však existuje jedna výjimka. Jedná se o sv. Františka z Assisi. V jeho případě Církev uznala znamení Kristova ukřižování, které nosil na svém těle, za pravé, tedy za nadpřirozený fenomén, vyvolaný Božím zásahem.

Pater Pio z Pietrelciny

Jedním z nejznámějších lidí 20. století, kteří měli stigmata, byl kapucínský Pater Pio z Pietrelciny. Stigmata se mu objevila na těle, když mu bylo 31 let, 20. září

1918. Ale ve skutečnosti se tento fenomén začal u něj projevovat mnohem dříve a postupně.

První náznaky stigmat se u něj objevily už v roce 1910. Tehdy dočasně, pro nemoc, nežil v klášteře, ale doma v Pietrelcině. Jeho bratr mu postavil na místě Piana Romana přístřešek, kde Pater Pio meditoval a modlil se. A právě na tomto místě se u něj začala objevovat stigmata 7. září 1910. Považoval to ve své pokoře za zahanbení a modlil se, aby mu je Ježíš vzal, což se také stalo. Chtěl

trpět, ale ve skrytosti.

Za rok se fenomén projevil s větší intenzitou a objevil se i v roce 1912 v březnu a srpnu. Bolest spojená se stigmaty byla stále intenzivnější. Ta se definitivně ukázala v roce 1918, když byl Pater Pio v San Giovanni Rotondo, malém městě regionu Gargano.

Cítil jsem se smrtelně zraněný

Pater Pio byl v klášteře pověřen úkolem duchovního vůdce chlapců, kteří studovali, aby se stali řeholníky.

Dne 5. srpna 1918, když zpovídal studenty, měl mystickou zkušenost.

V dopise duchovnímu vůdci o tom napsal: „Během zpovědi se mě zmocnil velký strach při pohledu na osobu přicházející z nebes, která stála před okem rozumu. V ruce držela zbraň, podobnou velmi dlouhé kovové čepeli... Tato osoba s celou silou vrhla tuto zbraň na mou duši... Od toho dne jsem se cítil smrtelně zraněný.“

Bolest způsobená mystickým zážitkem trvala až do 20. září, kdy se na jeho těle ukázaly všechny Kristovy rány. Pater Pio to popsal takto: „Po slavení mše svaté jsem seděl v chóru, když mě překvapila strnulost podobná příjemnému snu... Zatímco jsem byl v tomto stavu, uviděl jsem před sebou tajemnou osobu, podobnou té, kterou jsem viděl večer 5. srpna, s tím rozdílem, že z jejích rukou, nohou a boku vytékala krev... Když tato tajemná osoba odešla, ocitl jsem se s proraženými rukama, nohama a bokem a vytékala z nich krev... Bojím se, že vykrvácím a zemřu, pokud Pán nevyslyší můj nárek a neodstraní tyto rány. Ať mi nechá bolest i utrpení, ale ať dá pryč ta vnější znamení, která jsou pro mě nepopsatelným a neudržitelným ponížením a zmateností.“

Nejsou to skvrny, ale skutečné rány

Ze svědectví spolubratrů víme, že Pater Pio pak přišel do své cely a snažil se zastavit krvácení a obvázat si ruce a nohy a všechno ukryt. Samozřejmě, nebylo to možné, a když to viděl představený kláštera, ihned informoval provinciála. Ten po svém příchodu prozkoumal rány a napsal generálnímu představenému:

„Nejsou to skvrny nebo otisky, ale skutečné rány, které prorazily ruce a nohy. Rána na boku je skutečně otevřená a neustále z ní vytéká krev nebo krvavá tekutina.“

Zpráva o pateru se stigmaty se velmi rychle rozšířila. Od regionu Apulie přes celou Itálii a do světa. Do San Giovanni Rotondo začali přijíždět lidé, zvědavci, kteří chtěli vidět zázrak na vlastní oči. Stejně to ale spustilo polemiku mezi těmi, kteří mluvili o zázraku, a těmi, kteří popírali stigmata, a přitom je ani neviděli.

Lékařské zkoumání stigmat

V této situaci představení řehole kapucínů nařídili lékařské přezkoumání zvláštních ran. Chtěli tak odpovědět na útoky proti Patrovi Piovi, které se množily a obviňovaly ho z podvodu.

Jako první se k patrovým stigmatům dostal primář státní nemocnice ve městě Barletta, profesor Luigi Romanelli. Patra Pia navštívil 15. a 16. května 1919. Ve své zprávě detailně popsal tvar a barvu ran na rukou, na nohou i na hrudi. Tentýž rok, 26. července, přišel za Patrem Piem profesor Amico Bignami z oddělení lékařské patologie na Římské univerzitě. Profesor zkoumal rány celý týden a jeho postřehy se nelišily od postřehů profesora Romanelliho. Byl však přesvědčeným ateistou, a tak se jeho závěry shodovaly s jeho přesvědčením.

Napsal, že tyto rány se začaly vytvářet jako „patologické (mnohočetná neurotická nekróza pokožky) a přešly do skutečných ran, možná z důvodu nevědomé sugesce, nebo použitím chemického prostředku, například jodové tinktury“.

Proti takovým závěrům protestoval profesor Romanelli. Společně s dalším lékařem Giorgiem Festem znovu zkoumali rány a vyvrátili hypotézy profesora Bignamiho. Lékař Giorgio Festa ve zprávě uvedl: „Rány, které mohly vzniknout jakýmkoli způsobem, by se musely z přirozeného hlediska vyvíjet směrem k zacelení nebo k formě nekrózy, která by se určitě vytvořila, protože nelze zamezit přístupu choroboplodných zárodků.“

Profesor Bignami nařídil provést jeden experiment. Tvrdil totiž, že pokud by Patrovi Piovi zabránili dotýkat se ran jódem během sedmi dnů, ty by se zacelily.

Experiment ale ukázal pravý opak. Svědectví o tom podal Pater Paolino z Casacalenda: „Když na osmý den odstranili pateru obvazy, tak během celebrování mše svaté kapalo tak mnoho krve z rukou, že jsme byli nuceni použít kapesníky, aby si je otřel.“

Stigmata Patra Pia byla zkoumána i po čtvrté a zároveň naposledy 5. října 1925. Opět to byl lékař Giorgio Festa, kterému se to podařilo během chirurgické operace hernie, kterou sám provedl. Operace probíhala v klášteře. Pater Pio odmítl narkózu, protože věděl, že lékař neodolá pokušení a bude chtít prozkoumat jeho rány. Učinil tak i z důvodu, že

představení zakázali lékařské zkoumání stigmat. Navzdory snaze však Pater Pio během operace několikrát upadl do bezvědomí. Jednu z těchto chvil využil lékař ke zkoumání ran, které, jak uvedl, našel ve stejném stavu jako před pěti lety.

Nejsou to medaile

Lékař Giorgio Festa byl tedy posledním lékařem, který vědecky zkoumal stigmata Patera Pia. Mnozí z jeho blízkých spolupracovníků je však viděli zblízka a často. Jedním z nich byl Angelo Battisti, duchovní syn Patra Pia a dlouhá léta i správce Domu úlevy v utrpení, velké nemocnice, kterou založil Pater Pio v San Giovanni Rotondo.

Italský novinář Renzo Allegri ve své knize o Patrovi Piovi zveřejnil vzpomínky Angela Battisty. „Přisluhoval jsem při mši svaté Patra Pia více než 600krát. Často si sundával poloviční rukavice a tehdy věřící mohli vidět rány, a já, který jsem byl blízko, jsem je mohl dobře vidět.

Někdy mi ty poloviční rukavice dával, abych je držel, a po skončení mše svaté v sakristii jsem mu je vrátil. Předtím, než si je natáhl, mi umožnil políbit mu ruku, nebo i dlaň ruky. Jeho ruka byla i shora, i zdola pokrytá sraženou krví, ze které vycházelo živé světlo, jako by byla pokryta brilianty.

V jeden nedělní večer jsem doprovázel Patera Pia do zahrady. Následující den, 20. září, bylo výročí objevení se stigmat. S jistými rozpaky jsem paterovi poblahopřál. On začal plakat a řekl mi: „Synu můj, to nejsou medaile. Jsi první, který je má v hluboké úctě.“

Nevím, proč řekl tu větu. Možná, aby mi pomohl pochopit, že se k nim nepřistupuje jako k nějaké dekoraci, ale byly znamením, které upozorňovalo na Krista. Jedno je jisté, on se o ty rány velmi staral. Vícekrát jsem ho viděl, jak si velmi pečlivě čistil prsty, které vyčnívaly z polovičních rukavic.“

Nakonec zmizely

Pater Pio měl stigmata padesát let. Během celého tohoto období krvácela a neměnila se. Nikdy se v nich a kolem nich neobjevil hnis, zápach nebo nekróza. Ale také nikdy se nezahojila a nevytvořila se na jejich místě jizvy. Byl to úkaz, který byl v rozporu s lékařskou vědou a se zákony těla.

Tak jak se nevysvětlitelným způsobem objevila, stejně nevysvětlitelným způsobem i zmizela. Pater Pio zem-

řel 23. září 1968 v San Giovanni Rotondo. Následně tato stigmata na jeho těle zmizela, a to bez zanechání jakékoli jizvy. Všechny to překvapilo a neuměli si to vysvětlit. Teprve lékaři později vysvětlili, že se v podstatě stal další zázrak. Totiž každá hluboká rána, kde se poškodí i kůže, zanechává po zahojení jizvu. Protože se to u Patra Pia nestalo, znamenalo to, že došlo k úplné regeneraci kůže, poškozených tkání a k dorostu nového masa na místech, kde v otvorech ran chybělo. Pro lékařskou vědu to byl další absolutně nevysvětlitelný fakt v životě sv. Patra Pia z Pietrelciny.

(podle KN)

Atributy svatého Michaela nás bezpečně doprovázejí

Tradice přisoudila sv. Michaelovi čtyři úkoly: bojovat proti satanovi a jeho druhům, zachraňovat duše věřících z moci zlého ducha, obzvláště v hodině smrti, doprovázet duše zesnulých před Boží soud a ochraňovat Církev. Tyto úkoly se odrážejí i v Michaelových atributech, kterými jsou vojenská výzbroj, pod nohama světce poražený satan a váhy.

Svatá Faustyna popisuje svou mystickou zkušenost: „Na svátek svatého Michaela, archanděla, jsem viděla u sebe tohoto vůdce, který mi řekl tato slova: ‚Pán mi přikázal, abych se o tebe zvlášť staral. Věz, že zlo tě nenávidí, ale neboj se. Kdo je jako Bůh!‘ A zmizel. Zakouším však jeho přítomnost a pomoc“ (Deníček, 706).

Sestra Faustyna v této zkušenosti vyjadřuje několik pravd, které se netýkají jen jí – zlo nenávidí každého z nás a snaží se každého člověka dostat do svých osidel. Archanděl Michael dává sestře Faustyně osvědčenou radou, která zaznívá v Bibli vícekrát: „Neboj se!“ Strach je jedna z věcí, kterou se nás ďábel snaží ovládat. I lidová moudrost říká, že strach je špatný rádce.

Kdo je jako Bůh

Proč se spolu se sv. Faustynou ani my nemáme bát? Odpovědí je jméno sv. Michaela, které v překladu znamená „Kdo (je) jako Bůh?“ Základní zvěstí Starého zákona je, že nikdo není jako Bůh, který stvořil svět, vyvedl svůj lid z egyptského otroctví a o svůj lid se nepřetržitě stará. Apoštol Pavel také vyjadřuje zkušenost, že nikdo není jako Bůh: „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ (Řím 8, 31). „...ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocnosti, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Řím 8,38-39). Nikdo nemůže přemoci ty, kdo spoléhají na Boha, protože nikdo není jako Bůh!

I když vůdce nebeského vojska se sv. Faustyně ztratil před očima, nadále zakoušela jeho pomoc a ochranu. Ani my nemusíme vidět sv. Michaela, ale můžeme zakoušet jeho pomoc a ochranu. Přestože každý máme svého anděla strážce, nejsme lhotejní ani sv. Michaelovi, neboť on je ochránce Církve jako celku, ale i jednotlivců, z nichž Církev sestává. Bojištěm není jen širý svět, ale také každé lidské srdce, kde probíhá ten nejurputnější boj mezi dobrem a zlem.

Ochránce Božího lidu

Nejstarší biblická zmínka o sv. Michaelovi se nachází v Knize proroka Daniela, kde je nazván „knížetem“. Tento titul se ozývá ve známé modlitbě ke světcí, kterou napsal papež Lev XIII. po dramatickém vidění, ve kterém uviděl, jak se ďábel snaží zničit Církev: „...a ty, kníže vojska nebeského, uvrhni satana a jiné duchy zlé...“ Před časem dal tuto modlitbu opět do pozornosti papež František, který vyzval, abychom se ji modlili spolu s modlitbou Pod tvou ochranu po každém růženci.

V Danielově prorocství sv. Michael vystupuje jako ochránce Božího lidu. Danielovi jeden anděl říká, jak mu Michael přišel na pomoc v boji: „Michael, jeden z prvních knížat, mi přišel na pomoc“ (Dan 10,13); „Není nikdo, kdo by mi stál po boku proti nim, kromě Michaela, vašeho knížete.“ (Dan 10,21). Prorok Daniel vzpomíná Michaela ještě jednou: „V té době povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny tvého lidu. To bude čas úzkosti, jaký nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby. Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize“ (Dan 12,1). Tato druhá zmínka zároveň dává sv. Michaela do souvislosti s posmrtným životem:

„Probudí se mnozí z těch, kteří spí v prachu země, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě navěky“ (Dan 12,2). Díky těmto veršům se archanděl Michael začal chápat jako průvodce duší k poslednímu soudu. Ve výtvarném umění se proto často zobrazuje u posledního soudu a často drží v ruce váhy, na kterých váží duše zesnulých. Váhy se tak staly jedním z atributů sv. Michaela. V obou Danielových zmínkách však vystupuje především jako ochránce starozákonního Božího lidu. Role ochránce tím neskončila, ale jeho pravomoc se rozšířila i na novozákonní Boží lid – Církev.

Nejnebezpečnějším nepřítelem Církve jak celku, tak i jednotlivých jejích údů jsou padlí andělé. Proč padlí andělé nenávidí Církev? Neboť je Kristovým tajemným tělem. Přestože o příčině pádu andělů Bible nic neříká, starobylá tradice říká, že zkouška, které Bůh podrobil anděly, spočívala v tom, že jim zjevil tajemství vtělení. Část andělů z pýchy odmítla toto Boží rozhodnutí a nechtěla vzdát úctu vtělenému Božímu Synu. Jejich odmítnutí se přetavilo do nenávisti vůči všemu, co souvisí s tajemstvím vtělení. Nenávidí nejen Božího Syna, ale Boha samého. Nenávidí panenskou Bohorodičku, skrze kterou se Bůh stal člověkem, a samozřejmě nenávidí i tajemné tělo Kristovo – Církev – a snaží se ji zničit. O této ďábelské nenávisti a boji, který padlí andělé svádějí na nebi i na zemi, vypráví Zjevení apoštola Jana: „Tehdy nastal na nebi boj: Michael a jeho andělé se dali do boje s drakem; drak a jeho andělé se postavili proti nim, ale neobstáli a přišli o svoje místo na nebi. Velký drak – starý had, nazývaný ďábel a satan, svůdce celé země – byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním“ (Zj 12,7-9).

Poslední biblická kniha mluví i o tom, že tento drak pronásledoval ženu oděnou sluncem a jejího potomka, ale že tato žena zázračně unikla jeho moci, a tak „drak na ženu rozlítal a odešel, aby vedl válku proti ostatním z jejího potomstva, kteří zachovávají Boží přikázání a hlásí se k Ježíšovu svědectví“ (Zj 12,17).

Zachránce duší ze spárů ďábla

S tématem boje proti ďáblu úzce souvisí i další role sv. Michaela: boj o duše na smrtelné posteli. Judův list navazuje na starší židovskou tradici, která říká, že po Mojžíšově smrti se snažil ďábel zmocnit Mojžíšova těla, protože Mojžíš kdysi zabil Egyptána (srov. Ex 2,11-12), a strhl se spor mezi ním a Michaellem. Samozřejmě tento spor vyhrál Michael. To, co Judův list jen naznačuje, že „ani archanděl Michael – když se s ďáblem prudce přel o Mojžíšovo tělo“ (Jud 9), obšírněji popisuje mimobiblický židovský spis Nanebevzetí Mojžíšovo.

I když tento text mluví o záchraně Mojžíšova těla, tradice ho vztáhla k tomu, že

sv. Michael je i zachráncem duší před ďáblou mocí, zejména při posledním výdechu. Tam však jeho úloha nekončí, ale pokračuje dále u posledního soudu.

Čtyři úlohy Božího anděla souvisí s bojem a posmrtným životem, což ovlivnilo světcovo zobrazování v umění. Vidíme ho často ve vojenském brnění, s oštěpem nebo mečem v ruce, jak poráží satana, bezmocně ležícího pod Michaelovými nohama. Někdy drží v ruce plamenný meč, který je ozvěnou vyhnání z ráje: „Vyhnal člověka a postavil východně od zahrady Edenu cheruby a ostrý blyskající meč, aby střežili cestu ke stromu života.“ (Gn 3,24). Ohnivý meč v Michaelových rukách tedy znamená, že satan a jeho druhové už více nemají místo v Božím

ráji. Dalším atributem archanděla Michaela jsou váhy, což opět souvisí s tím, koho vpustí do ráje blažených a koho ne. K ilustraci oba tyto motivy (vojenská výzbroj a váhy) můžeme vidět na obraze španělského malíře Jana z Abadie: Svatý Michael, oblečený v dobovém brnění, drží váhy. Na miskách se nacházejí dva lidé. U každého z nich je anděl. Dobrý anděl otvírá náruč, aby přijal spravedlivou duši a uvedl ji do Boží slávy, zatímco zlý duch se snaží oběť udržet ve své moci. Nebožtík však není ani v tomto osudném okamžiku vydán ďáblu napospas – svatý Michal útočí na ďábla oštěpem.

Boží výzbroj

Když jsem byl chlapec, fascinovala mě výzbroj sv. Michala, která však není zhotovena z ušlechtilé oceli. Je to Boží výzbroj, o které Písmo říká: „Oblečte se do plné výzbroje Boží, abyste mohli čelit ďáblovým nástrahám. Stůjte tedy pevně, opásáni kolem beder životem podle pravdy, oblečení pancířem spravedlnosti, obuti odhodlaností, jakou dává evangelium pokoje. Vždy se hned chraňte vírou jako štítem. Tak budete moci uhasit všechny ohnivé střely zlého ducha. Vezměte také prilbu spásy a meč Ducha, to je slovo Boží.“ (Ef 6,11.14-17).

Boží výzbroj, která je zároveň atributem sv. Michala, bezpečně doprovází Církev staletí. Doprovází však i jednotlivce, ať se ocitnou v jakémkoli fyzickém nebo duchovním boji, v rozkvětu života, či při posledním vydechnutí. Snad nejnámější ženou ve zbroji je sv. Jana z Arku. Archanděl Michael jí zprostřed-

koval Boží poslání; doprovázel ji na bojišti a neopustil ani tehdy, když moc temná proti ní zosnovala ďábelský plán a její žalobci, následující žalobce ďábla (srov. Jób 1; Zj 12,10), ji zahrnuli ohnivými šípy lživých obvinění. Jana však nekapitulovala, neodradila ji ani inkvizice, ani hořící hranice. Byla silná, neboť stál po jejím boku archanděl Michael, a byla oblečena do Boží výzbroje, kterou z ní nemohl strhnout nikdo, ani ďábel. Jana zvítězila, ačkoli se zdá, že prohrála. Její úsilí přineslo své ovoce a k tomu byla potřebná i oběť jejího života. Bůh však očistil její jméno a s pošramocenou pověstí skončili její žalobci a soudci. Jana se pro Angličany stala po smrti nebezpečnější, než byla za života. Nejen Angličané nenáviděli Orleánskou pannu, ale také mocnosti temna; ale Jana se nenechala zastrašit, neboť dobře věděla – i díky sv. Michaelovi – že nikdo není jako Bůh, kdo umí prostřednictvím obyčejné dívky zvrátit chod dějin, jak tomu bylo v případě Orleánské panny během stoleté války, a pouze on umí porazit každou ďábelskou moc, ať by na sebe vzala třeba i vzezření církevních prelátů.

(podle KN)

Spolehlivá příručka pravd naší víry aneb jak se zrodil katechismus

Každý, kdo už někdy v životě zabloudil, ví, jak důležité je znát správnou cestu. V duchovním životě je nezbytné mít jistotu pravé víry, jistotu správného putování a kráčení po správných cestách. Katechismus je cosi jako orientační bod, je to kompas pro náš duchovní život. Ukazuje nám jisté, spolehlivé cesty.

Odkdy Církev nabízí věřícím tuto pomůcku pro duchovní život?

Nejvýznamnější katechismy v dějinách Církve

Možná to bude znít paradoxně, ale první katolické katechismy – Velký a Malý katechismus – sestavil Martin Luther v roce 1529. Když později odpadl od Katolické církve, jeho katechismy zapadly prachem. V každém případě to byl první pokus předávat lidem pravdy víry jednoduše a srozumitelně.

Další z katolických katechismů, které si zaslouží pozornost, jsou katechismy Petra Canisia, *Catechismus ex decreto Concilii tridentini adparochos*, katechismy sv. Roberta Bellarmína, *Katechismus PiaX.* a *Katechismus Katolické církve*, který vznikl jako požadavek Druhého vatikánského koncilu. Za zmínku stojí i některé katechismy partikulárních církví, které také vznikly většinou až po Druhém vatikánském koncilu.

Katechismy Petra Canisia

Peter Canisius se narodil 8. května 1521 v Nizozemsku. V Bologni dosáhl doktorátu teologie. Na univerzitách poznal nejen hlubší pravdy víry, ale i těžké podmínky a špatný morální stav mnoha studentů, kteří byli proniknuti Lutherovým učením. Rozhodl se proto vypracovat katechismus vhodný pro německou oblast.

Pokud jde o rychlost rozšíření, s Canisiovými katechismy lze porovnat pouze katechismy Roberta Bellarmína.

První Canisiův katechismus vyšel v roce 1554 ve Vídni pod názvem *Summa doctrinae christianae* a byl určen kněžím a vzdělaným laikům. Poté v roce 1556 byl v Ingolstadtu vydán tzv. Nejmenší katechismus (lat. *Catechismus minimus*) s krátkými modlitbami pro prosté lidi v roce 1559 katechismus pro nižší koleje a mládež se středním vzděláním s názvem *Parvus catechismus catholicorum*.

Jeho nejlepším katechismem však zůstala *Summa doctrinae christianae*. Je to vzor přesné teologické syntézy, ale se zaměřením na pastorální teologii a praktické použití. *Summa* je rozdělena na dvě části: Křesťanská moudrost a Křesťanská spravedlnost. Velký Canisiův katechismus je postaven v první řadě na Biblii, na církevních otcích (nejvíce je zastoupen Augustin), na koncilových dekretech a také je v něm patrný vliv Tomáše Akvinského a jeho Teologické summy.

K velkému katechismu s názvem *Summa doctrinae christianae* vydal Petr Canisius spolu s Holanďanem Petrem Buysem jako doplněk sbírku citátů z Písma svatého, církevních otců a koncilů, na které byly v *Summě* pouze krátké odkazy.

O hodnotě katechismů Petra Canisie svědčí skutečnost, že už za Canisiova života byly přeloženy do dvanácti jazyků a dosáhly 200 vydání. V německy

mluvících oblastech se používaly prakticky až do 19. století. Menší katechismy, které jsou jimi inspirovány, je nemožné spočítat.

Catechismus ex decreto Concilii tridentini ad parochos

V literatuře je někdy nazýván také *Catechismo Romano* (Římský katechismus).

Vznikl na popud Tridentského koncilu. Jeho přípravou byla pověřena komise, které předsedal kardinál Karel Boromejský, později prohlášený za svatého.

Podle úsudku odborníků se jednalo o dílo s literární formou, která byla na příliš vysoké úrovni. Zahrnuje základní prvky doktrinární, biblické a spirituální katecheze. Nesnaží se pouze o prohloubení vědomostí, ale i o výchovu ve víře.

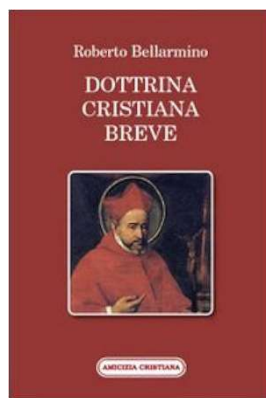
Římský katechismus má čtyři části: I. Víra, II. Svátosti, III. Příkázání, IV. Modlitba. V jeho úvodu sestavovatelé vyjádřili i svůj úmysl: podat pravou nauku Katolické církve v době, kdy jsou lidé dezorientovaní a plepení. Autorům přitom nejde jen o odsouzení bludů, ale také o pozitivní přístup k víře, a také o to, aby se pravdy víry a křesťanského života vysvětlovaly s ohledem na věk, inteligenci, vzdělání a morální úroveň katechizovaných.

Navzdory všem dobrým snahám koncilních otců a navzdory nepopíratelným kvalitám Římského katechismu však běžnému knězi v pastorači zůstal víceméně vzdálen.

Katechismy Roberta Bellarmina

Robert Bellarmin se narodil v Montepulcianu v roce 1542. Vstoupil do Společnosti Ježíšovy. Studoval a vyučoval teologii v Leuvenu, později se stal Spirituálem a poté rektorem Římského kolegia. V Římě pracoval i jako osobní teolog papeže Klementa VIII. V roce 1599 se stal kardinálem. Zemřel v Římě v roce 1621.

Z jeho katechismů dýchá vysoká kulturní připravenost, teologická jasnost a jistota. Nejznámější jsou: Krátká křesťanská doktrína, aby se mohla naučit z paměti (ital. *Lottrina cristiana breve perché sipossa imparare*

a mente), kterou napsal v letech 1597-1598 a je jeho nejznámějším dílem, a širší výklad křesťanské doktríny (*Dichiarazionepiù copiosa dell' dottrina cristiana*).

Oba jsou napsány formou dialogů – v prvním však klade otázky učitel a žák odpovídá, ve druhém je tomu naopak. Struktura obou děl je stejná – obě se skládají z pěti částí: 1. Věřím, 2. Otče náš, 3. Desatero, 4. Svátosti a 5. Křesťanský život (ctnosti a špatné sklony).

Bellarminovy katechismy odborníci hodnotí rozdílně – zčásti i proto, že jim chybí historická dimenze a odkazy na Bibli. Jisté však je – jak čteme v knize Pietra Braida –, že Bellarmina k jejich sestavení inspirovala velká láska, která ho přivedla k tomu, aby se v nich snížil na úroveň těch, které vyučoval. V každém případě jako první sestavil katechismus, který se sklání k dětem a nepovažuje je za „dospělé v zárodku“.

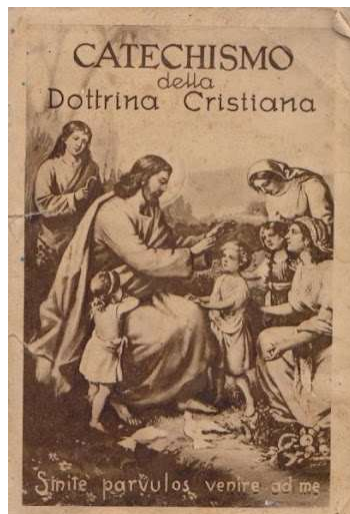
Katechismus Pia X.

Už první vatikánský koncil chtěl publikovat katechismus, který by byl univerzální, platný pro celou Církev. Pro rozličné příčiny se tak nestalo. Byl to až papež sv. Pius X., který vydal jednotný katechismus alespoň pro Itálii. Byl publikován 18. října 1912 pod názvem *Catechismo della dottrina cristiana* – Katechismus křesťanského učení a používal se přinejmenším následujících padesát let téměř ve všech diecézích Itálie.

Katechismus křesťanského učení má tři části: 1. Věřím (ital. *Credo*), 2. Křesťanský zákon a spravedlnost (ital. *La legge e la giustizia cristiana*), 3. Prostředky milosti (*I mezzi di grazia*).

Tomuto katechismu se vyčítá, že byl náročný – na příliš vysoké filozofické a teologické úrovni – a měl formu otázek a odpovědí. Příliš zdůrazňoval zákon a Dekalog (Desatero) a také morálku.

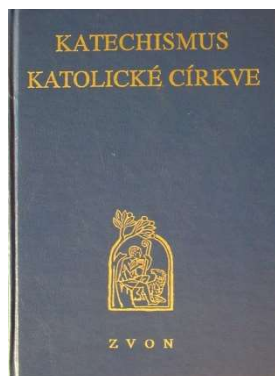
V současnosti se používají jiné, nové formy katecheze. I jejich použití je však diskutabilní a často jednostranné. Na Biskupské synodě o katechezi v naší době (1977) to zdůraznil kardinál Albino Luciani, pozdější papež Jan Pavel I., který řekl: „Křesťanství není filozofický systém, ale historický fakt, který je včleněn

do historie světa. Je proto nezbytné spojení s Biblií. Ať se však odstraní nebezpečí (...), že se nám ztratí důležitost Božího zákona. Dnes mnohé děti neznají přikázání, protože Dekalog podceňují mnozí teologové a biblisté. Tradiční katecheze ho naopak předkládala tak, že vyvrcholil ve velkém přikázání lásky.“

Katechismus Katolické církve

V současnosti platný univerzální *Katechismus Katolické církve* vznikl po Druhém vatikánském koncilu. Úředně ho v den 30. výročí otevření koncilu – 11. října 1992 – představil papež Jan Pavel II. jako katechismus, který byl vypracován proto, aby se lépe uchránil poklad víry, což je úkol, který Pán svěřil své Církvi. Je ovocem dlouhé a otevřené spolupráce. (Jeho příprava trvala šest let.)

Jan Pavel II. představil i strukturu nového katechismu a zdůvodnil ji. Křesťanské tajemství je objektem naší víry, a proto 1. část hovoří o víře. Toto tajemství je slaveno a komunikováno v liturgii, které je věnována 2. část. Poklad víry je přítomen mezi námi, aby vedl a osvětloval naše jednání, které upravuje 3. část zaměřená na Desatero. Kristovo tajemství je základem naší modlitby. Vzorem všech modliteb je Modlitba Páně – Otče náš, kterou rozebírá 4. část věnovaná křesťanské modlitbě.

Současně zdůraznil doktrinální závaznost předloženého textu jako platného a legitimního nástroje pro službu křesťanské komunity, který je zároveň jistou normou pro vyučování víry (srov. Jan Pavel II.: *Fidei depositum il Concilio ecumenico vaticano II.*).

Platný Katechismus Katolické církve je postaven na Biblii, církevních sněmech, dokumentech papežů, opírá se jak o liturgii, tak o církevní otce a učitele Církve (z nich nejvíce citováni jsou sv. Augustin a sv. Tomáš Akvinský).

Je psán náročným stylem – nebyl totiž myšlen jako přímý nástroj na katechezi, ale jako spolehlivá pomůcka při přípravě katecheze a na přípravu dalších katechismů – zvláště katechismů pro dospělé.

Katechismy partikulárních církví

Kromě univerzálních katechismů – zvláště těch, které byly vytvořené po Druhém vatikánském koncilu – vznikaly i katechismy partikulárních církví.

Aby se mohly používat na národní úrovni, musí je schválit Kongregace pro nauku víry. Cílem těchto katechismů je přehledným způsobem podat dospělému člověku pravdy víry, se zvláštní citlivostí na kulturu, ze které ten člověk pochází.

Vlastní národní katechismy publikovaly téměř všechny biskupské konference větších, ale i menších národů. Mají různou kvalitu a reprezentují různé katechetické cesty a přístupy. Jedno je však jisté: všechny do jednoho zdůrazňují pokoncilní orientaci Církve na katechezi dospělých.

Mocenský katechismus a reforma náboženských studií

Jelikož jednotné náboženství podporuje i jednotu státu či monarchie, jednou ze snah téměř všech panovníků vždy bylo i utvrzovat jednotu náboženství v zemích, kterým vládli. Cílem těchto snah vládařů bylo snad i skutečné dobro svěřených lidí, někdy však pouze upevnění své moci – jak to zřetelně demonstroval například Napoleon, který se postaral o vydání tzv. *Catechismo imperiale* – *Imperiálního katechismu*.

Napoleonův Imperiální katechismus

Obsahoval například i takovou otázku a odpověď:

Otázka: „Jaké jsou povinnosti křesťanů vůči vládcům, kteří jim vládnou, a jaké jsou naše povinnosti vůči Napoleonovi, našemu nejvyššímu vládcí?“

Odpověď: „Křesťané vůči vládcům, kteří jim vládnou, a my zvláště vůči Napoleonovi I. jsme zavázáni láskou, úctou, poslušností, věností, vojenskou službou, abychom uchránili impérium a jeho trůn...“ (BRAIDO, s. 338).

Školní reformy v Rakousko-Uhersku

V rakousko-uherské monarchii, zvláště za dob Marie Terezie a Josefa II., se uskutečnila reforma náboženských studií. Vydatným pomocníkem při této reformě byl Franz Stephan Rautenstrauch, benediktinský opat.

Historické zhodnocení reformy přenecháme historikům. Pro nás je důležité, že v tomto období získala katecheta v Rakousko-Uhersku autonomní statut jako univerzitní disciplína. Musíme však konstatovat, že v jistém smyslu to přineslo její úpadek, stát totiž začal provádět silnou politickou kontrolu katechismů. Zvláště za Josefa II. katechismy měly sloužit více světské moci než dobru lidí. Říkáme to proto, že historie by měla být i učitelkou života. Je velmi nebezpečné, pokud stát začne předepisovat Církvi, co má hlásat, a Církev by se proti tomu neuměla dost jasně a radikálně ohradit.

(podle KN)

Poslední prostředek

Čtyřicetiletý mladík, kterého zkazili zlí kamarádi, byl v zajetí svých vášní už deset let. Jeho matka, zbožná křesťanka, nešetřila ničím, aby mu vyprosila obrácení. Modlila se, postila, dávala almužnu, domlouvala synovi, prosila, plakala, ale všechno darmo. Jednoho dne ubohá matka vyprávěla knězi o zločinu, kterého se její syn dopustil. Boží služebník přišel na šťastný nápad a navrhl matce poslední prostředek záchrany:

„Slibte mi,“ řekl matce, „že se po celý svůj život budete modlit každé ráno a večer třikrát Zdravas, Maria... na čest Přesvaté Panny. Já vám slibuji ve jménu této Těšitelky, že váš drahý syn se vrátí k Bohu.“

„Ó, ano, moc ráda...“

„Jděte a ať se stane podle vaší víry!“

Ubohá matka hned začala plnit svůj slib a modlila se věrně a s důvěrou.

Uplynulo několik týdnů, ale nehodný syn nejevil známky polepšení. Matka brzy omdlávala od bolesti, neboť se cítila opuštěná nejen lidmi, ale také Bohem i Nejsvětější Pannou. 15. května, když se v jejím bydlíšti slavil svátek Naší Paní klasů, navštívila kněze už ne se slzami v očích, jako předtím, ale s tváří zářící radostí.

„Otče, díky, díky Panně Marii!“ a pláč přerušil její slova. Slzy radosti byly také v očích kněze, který zakrátko nato přijal zpověď nového Augustina.

Pozoruhodnou shodou byl toho dne právě svátek obrácení velkého biskupa svatého Augustina.

(podle Tri anjelské pozdravenia)

Nehledejme náhradu za Boží péči

Đábel jako otec lži svádí Boží děti od jediné správné cesty. Vnitřně rozdělený odděluje od Boha a nabízí náhradu, karikaturu Boha, která nemá za cíl člověka pozvednout, ale zničit ho navěky.

Chtěl bych se zeptat, jak je to s různými náramky, řetízky či symboly, které se pojí s esoterickými silami, energií, duchovní podporou. Lidé je někdy nosí jen z estetického hlediska nebo se jim to prostě líbí. Je v tom problém?

Rudolf

Milý Rudolfe,

věci samy o sobě jsou indiferentní. To znamená, že nemají žádnou moc ovlivňovat život člověka. Avšak my sami našimi rozhodnutími a činy určujeme, čemu nebo komu předáváme moc nad našimi životy. Pokud ve svém životě dáváme přednost věcem, o jejichž původu, působení, smyslu nemáme morální jistotu, pouštíme se na cestu po „tenkém ledě“, pohybujeme se kdesi v nejistém prostředí, které mate a odvádí pozornost od pravých hodnot. Lehce přivádí ke hříchu pověrčivosti, který spočívá v tom, že neoprávněně přisuzujeme věcem neviditelnou nebo duchovní moc. Bůh

a jeho výsostné působení přestávají pak v našem životě hrát nejdůležitější roli, Boha odsouváme pod různými záminkami, zpochybňujeme jeho svrchovanost a nahrazujeme ji „pseudoprostředky“, které nám prý rychle a bez námahy mají navrátit ztracené zdraví, dodat sílu a podobně. Přinejmenším pochybná je i léčivá moc některých předmětů, jak se dnes prezentují. Několikagramový kamínek, barevný náramek nebo kousek jakéhosi „magnetu“ nemají reálné fyzikální vlastnosti, aby pozitivně ovlivňovaly naše zdraví, byť ve velkém množství či koncentraci by je mohly mít. V problémech, starostech, utrpeních nehledejme pomoc nikde jinde, jen v léčivých prostředcích, které nabízí církev. Kristus svěřil církvi posvěcující poslání, ve kterém se používají prostředky duchovní pomoci a uzdravování - jsou to svátosti a svátostiny (modlitby, požehnané a posvěcené věci, svěcená voda a podobně). Před vlivem esoteriky, okultních předmětů, symbolů, magických amuletů nás chrání život v posvěcující milosti, častá a upřímná svatá zpověď a vyhýbání se příležitosti ke hříchu. Pokud je nejasný původ těchto předmětů, platí jednoduché základní pravidlo: v pochybnosti nic nedělej, drž se jistého.

S jistotou uděláme dobře, pokud takové věci nebudeme nosit. Prohlubujme víru a důvěru v pravého Boha, neboť jen on má náš život pevně v ruce. Nikomu a ničemu jinému svůj život nesvěřujeme, nevěřme pověrám a nepouštějme se na nebezpečné cesty esoteriky a magie v jakékoli podobě. Tyto cesty využívá ďábel, aby nás rafinovaně zotročil svými úskoky a plány. Ďábel je velmi mazaný a inteligentní, abychom ho bez evangelní bdělosti a obezřetnosti snadno dokázali odhalit. Zneužívá lidskou přirozenost a náklonnost. Nabízí očím, smyslům lahodící návnady, třeba i skrze módu, a udělá nás svými otroky. Nejprve nenápadně otroky módy, pak různých stylů, filozofií, náboženství a falešných božstev. Uchovme si svobodu Božích dětí beze strachu a svázaností.

Kromě toho si položme otázku: Co o mně jako křesťanovi vypovídá skutečnost, nosím-li na sobě věci, o kterých je všeobecně známo, jakou mají symboliku a původ? Co mě jako křesťana katolíka vede k tomu, abych se zdobil takovými doplňky? Svým oblékáním, zevnějškem podáváme svému okolí první a základní informaci. To, co nosíme, čím se obklopujeme, na co se díváme, co posloucháme, co vpouštíme do své mysli a duše, tím se pomalu stáváme, a to nás formuje. Následně to, kým jsme a čím se stáváme, má vliv na lidi, se kterými se setkáváme. Jako katolíci máme svědčit svými životy o pravé víře a o jediném Vykupiteli. Máme být povzbuzením a majákem jasného světla pro okolí, pro svět, který se zmítá v chaosu, který stírá hranici mezi dobrem a zlem. Neexistuje jakási šedá sféra, kde se dá koketovat se zlem. Přestože věci samy neoplývají

mocí, Pokušitel, který za nimi stojí, nás i navenek nevinným a lákavým způsobem přivádí k blízké příležitosti na hřích pověrčivosti, odvádí od pevné víry, posouvá hranice morálky a pravd víry, ředí prostředí, aby se vše zdálo normálním, dovoleným či bezpečným.

(podle KN)

Sekty – jaké jsou jejich znaky a proč jsou lákadlem

Pro sekty jsou charakteristické totalitní způsoby chování, autoritativní vůdce, manipulace podřízených, uzavírání se do vlastního vykonstruovaného a izolovaného světa. U lidí chtějí vyvolat strach i pocit nejistoty a nabídnout jim svá řešení.

Vážená redakce,

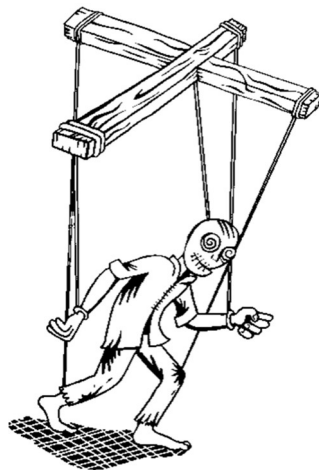
v současnosti nám sekty, ale i různé alternativní léčitelé a psychoterapeuti nabízejí přednášky, kurzy a rozmanité „neocenitelné služby“. Na televizní obrazovce se objevují věštcí, jasnovidci, vykladači karet či esoterici. Moje sousedka se také dala „léčit andělskou energií“, proto jsem se rozhodla požádat o vysvětlení, co je vlastně sekta a čím je pro člověka přitažlivá. Děkuji.

Tatiana

Milá Tatiano,

problematika sekt a alternativních léčitelských a psychoterapeutických směrů má interdisciplinární ráz, proto se jí zabývá širší spektrum odborníků. Kromě teologů a religionistů se jim věnují i sociologové, psychologové, psychiatři, lékaři, kriminalisté, odborníci pro boj proti extremismu a jiní specialisté. Zjednodušeně řečeno, v případě sekty jde o určité totalitní společenství, které se uzavírá do vlastního vykonstruovaného a izolovaného světa a jehož charismatický a autoritativní vůdce se často vnímá jako někdo, koho nelze kritizovat, kdo se vymyká běžnému lidskému chápání, a to mu umožňuje efektivně manipulovat a ovládat své následovníky.

Francouzský meziresortní výbor pro nová náboženská hnutí ve své zprávě v roce 2000 charakterizoval psychomanipulační skupinu (nemusí jít výslovně o náboženskou sektu) jako společenství, které prostřednictvím používání různých psychosociologických technik a také fyzického, psychického či materiálního využívání provádí kontrolu nad životem adepta a způsobuje závislost dané osoby na této skupině nebo jejím vůdci, přičemž ji znechucuje nebo vytrhává z jejich dosavadních rodinných a sociálních svazků. Podstatným prvkem závislosti tohoto typu je rozpor mezi oficiálně deklarovaným cílem a skutečným (skrytým) cílem, který náboženský kult realizuje na úkor adepta a jeho rodiny, což zároveň protirečí osobní svobodě člověka.

Příčin, proč je sekta úspěšná ve svém úsilí získat nové členy, je několik. Sekty mají tu výhodu, že se mohou přizpůsobovat momentálním trendům a náladám ve společnosti. Dokonce mohou zcela popřít a změnit vlastní doktríny, pokud si to situace vyžádá, a vždy mají nasadě mechanismy, kterými to před svými stoupenci odůvodní. Umí také obratně zdramatizovat napjatou nepříznivou situaci, která ve světě panuje, a na základě toho mají schopnost u člověka vzbudit strach, obavy, nejistotu. Vzápětí mu nabídnou sice někdy i ucelená a logicky znějící řešení, zpravidla jsou však vždy zjednodušená a netýkají se ani tak jeho osobních problémů, jako spíše záchrany celého lidstva. Pokud se s tím dotýčný ztotožní a přijme tuto sugestivně předkládanou vizi, každodenně zakoušená všednost se u něj najednou promění v zápalistou angažovanost za kult.

Mnozí lidé hledají smysl života, touží se společensky angažovat a vyjít z anonymity davu, patřit do společenství. Sekty rády nabídnou tuto možnost. Pro lidi zejména z rozvrácených rodin se proto sekta nejednou stává jakousi náhradní rodinou. Takové společenství je pro jeho členy také jakousi hrází před jejich problémy, napětím a osobními selháními. Sekty jsou atraktivní i tím, že přebírají zodpovědnost za život svých stoupenců - a to jak v každodenních praktických věcech, tak v zásadních oblastech (výběr životního partnera a podobně). Mnozí to přivítají, neboť je tíží břemeno odpovědnosti ležící na jejich ramenou. Charismatický vůdce (netýká se to jen náboženských sekt, ale i politických či jiných uskupení) dodává svým stoupencům pocit jistoty, což v dnešním

proměnlivém světě může pro někoho hodně znamenat. Lidé jsou již unaveni hledáním a zmítáním se v labyrintu protichůdných názorů, a proto jsou rádi, když je někdo svou rozhodností zbaví pochybností a vytyčí jim směr života.

Lidem, kteří touží po duchovním pokroku, sekty nabízejí různé spirituální zážitky, které je – a to je třeba zdůraznit – někdy mohou přivést k nebezpečným změnám stavů vědomí či různým formám transu, čímž se udržuje jejich závislost na daném kultu. Proto je důležité odolat takovému vábení, abychom se nestali lehkou kořistí nezodpovědných a samozvaných novodobých „mesiášů“.

(podle KN)

Zadáno pro ženy

Když máš strach odpovědět na Boží volání...

Svatá Matka Boží – Zvěstování

*„Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“
Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha“
(Lk 1, 28-30).*

Znepokojeně a se strachem. Tak Maria reagovala na příchod archanděla Gabriela.

Když poprvé stojíme tváří v tvář velkému plánu, který Bůh pro nás má, můžeme se cítit stejně. Možná zpočátku s úzkostí uvažujeme: „Uf! Co to má celé znamenat?“ Ať nás Bůh povolává k čemukoli, jeho pozvání

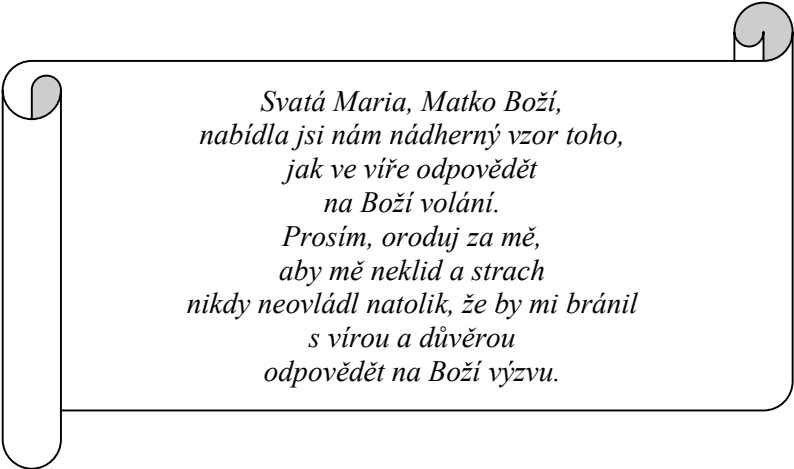
může vyvolat zmatek, vyžadovat, abychom změnili svůj život, a představovat pro nás výzvu. A když si to uvědomíme, možná pocítíme obavy a začneme pře-

mýšlet, co všechno může špatně skončit a proč se nám to, co Bůh od nás chce, nemusí podařit.

Co máme dělat? Číst dále první kapitolu Lukášova evangelia až po třicátý osmý verš. Když Maria porozuměla, jaká má být její role v Božím plánu, odpověděla: „Hle, služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“

Maria nám tím nabízí ten nejlepší příklad, jak následovat Boží vůli. Je v pořádku, pokud se chvíli zneklidňujeme a bojíme, ale nemáme ve strachu setrvat. Když nám je jasné naše poslání, následujeme Mariin příklad, protože stejně jako ona máme být služebnice Páně.

*Důvěřuj v Hospodina celým svým srdcem a nespolehej na vlastní chytrost!
Mysli na něho při všech svých cestách a on urovná všechny tvé stezky.
Přís 3,5-6*

*Svatá Maria, Matko Boží,
nabídla jsi nám nádherný vzor toho,
jak ve víře odpovědět
na Boží volání.
Prosím, oroduj za mě,
aby mě neklid a strach
nikdy neovládl natolik, že by mi bránil
s vírou a důvěrou
odpovědět na Boží výzvu.*

Jak pokazit dítě deseti tahy

Dostí bylo moudrých rad, jak z dítěte vychovat úžasného člověka. Přijměte nyní rady, jak dítě pokazit. Inspiraci bereme ze stejnojmenné knihy Antonia Mazziho.

Pokud je chcete vychovat špatně, dělejte toto:

Ukládejte ho k sobě do postele

Jedna máma mi řekla, že její jedenáctiletá dcera spí ještě v posteli spolu s ní.

Stačilo mi těchto pár slov, aby mi zničila celé odpoledne. Když vám někdo řekne, že jedenáctiletá dcera spí v manželské posteli s matkou, nevíte, co na to říct.

Právě v těchto dnech psychoanalytici mnohé manželské dvojice upozorňují: v jejich posteli děti vnímají ovzduší, které by je mohlo rozrušit.

Děti mají právo mít v domě prostor, který by byl pouze jejich. Rodiče je musí co nejdříve navykat na to, aby si rozvíjeli samostatnost. Manželská postel

musí zůstat místem pro manželskou intimitu. Strach ze tmy, z ticha, ze samoty je skutečným problémem, který dospělí nesmí podceňovat. Je však třeba jej řešit jinak, abychom se vyhnuli těžkým nedorozuměním.

Téhle dívce je třeba pomoci, aby rostla, dříve než ji přemůže strach z dospívání nebo ještě hůře, dříve než ji pronikne touha po smrti nebo po sebe-trýznění.

Není třeba se bát! Ještě je čas.

Především je třeba podporovat její přátelství s vrstnicemi a pobízet ji do sportovních aktivit. Určitý čas může mít v pokoji pootevřené dveře. Je nezbytné, aby rodiče dceři vysvětlili, že teď ji milují tak jako včera, ale jiným způsobem.

Zahrnujte ho sladkostmi

Říká se, že naše děti jsou obézní. K vlastnímu pobavení a k pobavení druhých už nějakou dobu používám přezdívku „kulko-bambulko“ u většiny dětí italských matek.

Náš poloostrov je snad na prvním místě s 35 % dětí „extra-large“. Ve sportovním středisku ve městě Teramo uskutečnili velmi úspěšný pokus na odstranění přebytečného břicha baculatým dětem.

Do osmi dnů pobytového tábora velmi pečlivě rozdělili připravené programy a aktivity, které umožní dětem zabavit se, absolvovat veselé tréninky a namáhat se, aniž si toho všimli. Na konci je předají rodičům ve formě a s hmotností přiměřenou jejich věku.

Budíček časné ráno, první procházka, snídaně v osm na bázi mléka, jogurtu, sušenek a ovoce. Dopoledne dlouhé výlety do přírody. Oběd s menu typickým pro sportovce. Odpoledne plné specifických sportovních činností: psychomotorika, gymnastické cvičení, pohybové hry, spousta plavání, zápasy ve skupinových sportech (volejbal, basketbal, rugby, golf...). Večere složená z potravin, jaké malé „kuličky“ snad nikdy nejdly.

Zvláště vyškolení kuchaři vychovávají a pomáhají těmto sympatickým „atletům“ ocenit chuť zeleniny, ovoce, sýrů, vajec a jiných ekologických pokrmů. Prostředí je velmi přátelské, vyloučeny jsou všechny činnosti vykonávané násilím a každý příliš namáhavý sport. Není zde televize, peníze se předají instruktorovi, žádný bar, aby děti byly daleko od klasických pokusů (chipsy a podobně).

Jako starý kněz z oratoria se raduji, že sport se používá i pro tyto cíle. Pokud ve mně zůstává nějaká pochybnost, tak se týká návratu těchto dětí domů, kde najdou mámu jako dřív, tátu jako dřív, chipsy jako dřív, sladkosti jako dřív a po pár týdnech i břicho jako dřív.

12. Přátelé, co je dobré v srdci, to se počítá!

Na úvod si sice podali ruce a usmáli se na sebe, ale pak se to strhlo. Do sebe se opřely dvě jedenáctky. fascinující zápas. Křik se ozýval až do páté ulice: „Přihraj! Najed'... Nepusť ho! Máš ho!“

Hráči se dorozumívali i očima a gesty... A přineslo to úspěch. Nad celým městem se ozval výbuch radosti: „Gól!“ Jedni radostí tancovali, jiní plakali...

Takový je už člověk.

Slzy, úsměv, tanec, slovo...

Představte si, i s Bohem se dá podobně komunikovat. **Má rád přátelské gesto, mrknutí, veselý zpěv,...** Udělá mu radost dobré slovo, úsměv, radostné zavýsknutí nad jeho dílem, svatý polibek,...

A tyto různé podoby dialogu s Bohem nazýváme modlitba. (srov. KKC 2566, 2567, 2699.)

Modlitba slovem

Lidé asi nejvíce používají slovní modlitbu. Jde o dialog s Bohem, ve kterém se mluví, ale také poslouchá. Podoby slovní modlitby jsou různé:

Rozhovor skrze „formulky“. Je třeba dávat pozor, aby po čase fráze neuvěznily lásku.

Tvůrčí slovní modlitba. Jedná se o dialog, který může být „pravdivější“, pokud... (srov. Lk 11, 1-13)

Jak mluvit s Pánem

1. Bůh má rozum, vůli, cit, fantazii, lásku... I ty to máš. A proto musí přijít k **propojení**. Máš ho cítit!

2. Setkání má být v **atmosféře lásky**. Máš prožívat, že jsi jeho dítě. Jak na to? Pomož si dětstvím. Vzpomeň si na pocity přátelství, radosti. Vztah k Bohu buduj na základě krásných zážitků. **V duši vzniká pohoda, uvolňuje se láska, radost, chuť žít.** (srov. Lk 12,22-31.)

3. A teď mluv. Co? Řekni mu o tom, co tě těší i trápí, po čem toužíš. Žertuj s ním, zpívej mu... Ale může to být i beze slov. Daruj mu svůj pohyb, góly, udělej pro něj něco krásného. To vše je modlitba. V ní **cítíš, jak tě má Bůh rád a ty mu to vracíš zpět.** (srov. Lk 10, 25-27.)

Ze srdce to vychází

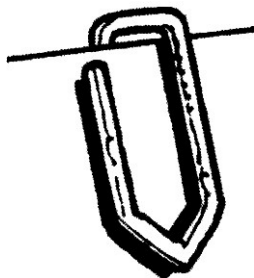
Pokud je v srdci Boží láska, člověk ji polidští svým rozumem, vůlí, city... Pak ji uloží do slov, činů... **To jsou poslové, kteří nesou lásku z pošty „Srdce“ na adresu, kterou určíš. A tak se šíří prostorem. Zasáhne vše, co je v cestě.** (srov. KKC 2705-2719)

Ale co dělat, aby byla v srdci láska?

Hm, hm... Stále o tom píšu... Ale ještě jednou. Bez modlitby to nepůjde.

Podoby modlitby srdcem jsou: rozjímání, meditace, kontemplace, nazírání, sjednocení s Bohem. Vrcholem modlitby je stav, který popisuje svatý Pavel: „**Už nežiji já, ale ve mně žije Kristus.**“ (srov. Gal 2, 20.)

Doprovází každého člověka

I když Pána nevidíme, můžeme ho cítit. Cítili to lidé od doby kamenné. **Největší zážitek při modlitbě srdcem je ve vědomí, že už v životě nejsem sám.** (srov. KKC 709, 900, 2578.)

Na dvou kolech

„Tak jak to bylo s tou husou?“ položil spolucestující otázku Peťovi.

Řidič zaletěl myšlenkami do svých mladých let, kdy mu husa sežrala vysokoškolský diplom a na chvíli vyšel z reality.

„Ach pozor, zatáčka!“ zařval kdosi zoufale v autě. Peťa hned přestal snít, ale auto už bylo na dvou kolech a brázdilo po hrbolaté louce. „Pane, pomoz...“ vykřikl další z auta. Ostatní se přidali ječením a asi po patnácti metrech kaskadérské jízdy auto přistálo na čtyřech kolech.

Doslov: „Přátelé, co je dobré v srdci, to se počítá!“

To už musíš zkusit!

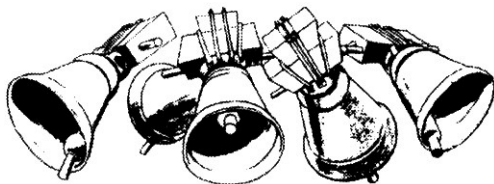
Modlitba je pilířem duchovního života. **Chceš-li něco v životě napravit, začni to od modlitby.** Ale jak začít, pokud nevíme, co je co? A proto na obzoru je „písemka“.

Abychom nezdržovali: Úkol spočívá ve vysvětlení modliteb. Zamyslete se, napište si to a pak porovnejte se správnými odpověďmi. Konkrétní otázka je: „O co jde v následujících modlitbách?“

1. Přežehnání
2. Otče náš
3. Sláva Otci...
4. Zdrávas Maria

5. Anděl Páně
6. Věřím v Boha
7. Šest hlavních pravd
8. Co je střelná modlitba?

Odpovědi:

Ve jménu Otce i Syna, i Ducha Svatého – modlitba je spojena se znamením kříže. Znamená to, že křesťan bere na sebe „kříž života“ a začíná na dílo ve jménu Nejsvětější Trojice a s ní.

Otče náš – Ježíš to řekl velmi jasně. Bůh je náš Otec. On chce, abychom ho tak oslovovali. Další sedm proseb nám říká, o co v našem životě jde. Co je v něm nejdůležitější. (Viz Mt 5, 9-13.)

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jak bylo na počátku, tak ... – v této modlitbě voláme ke slávě Nejsvětější Trojice a přejeme si, aby její sláva byla taková, jako na počátku, před prvním hříchem.

Zdravas Maria – modlitba sestává ze slov anděla Gabriela, svaté Alžběty, a poslední část přidala Církev. Maria je plná milosti – nemá ani dědičný hřích. Je požehnaná mezi ženami – není krásnější ženy na světě. Je Bohem oblíbená, proto ji prosíme o pomoc nyní i v hodinu naší smrti. (srov. Lk 1, 26 - 55.)

Anděl Páně – slovy této modlitby si připomínáme tajemství, jak se Bůh stal člověkem. Pozdravujeme přitom Pannu Marii, která se nebála říci Bohu ano.

Věřím v Boha (Vyznání víry) – vychází z apoštolského prostředí prvotní Církve. Je to 12 základních tvrzení – přesvědčení naší víry. Mluví k nám o Bohu Otci, o životě Jeho Syna Ježíše Krista, o Duchu Svatém, o Církvi, o svatých, o tom, co se stalo, i co se stane.

Šest hlavních pravd – představ si, že tě zastaví nějaký cizinec a zeptá se tě: „Jaké jsou hlavní pravdy vašeho náboženství?“ Co odpovíš?

Střelné modlitby – jde o bleskové pozdvižení mysli k Bohu v době radosti, pokušení i krize.

Chceš známku? Nebude. Ale pokud to dopadlo špatně, můžeš zůstat „po škole“.

To jsi už slyšel?

Duchovní svaté přijímání – je to duchovní (v mysli a v srdci) přijetí Pána do svého srdce. Jde o sjednocení se s ním v lásce.

Pokud chceš „**vidět**“ svět takový, jaký skutečně je, měl bys shodit záclonu. Ne tady v pokoji, ale tu, která ti brání vidět život v pravdě. Pozor! Naše vidění ovlivňuje to, co máme v hlavě - předsudky, myšlenky, touhy,...

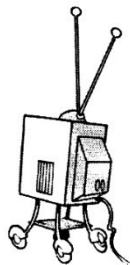
Pokud chceš „**slyšet**“ život, měl bys jít častěji do ticha. Velmi často si ucpáváme uši sluchátky přehrávačů, a nechceme slyšet Boží hlas o životě. Když On mluví, je třeba Ho poslouchat. Protože chce udělat zázrak. Chce však mít při tom tebe a dělat ho společně.

Rozhovor v rodině

„Drahá, má náš televizor má dvířka?“

„Ne.“

„Tak jsem celý večer zíral do sporákové trouby.“

Životní moudrost

A jak často se modlit? Pořád! To ses polekal? Modlit se je třeba stále, ale různým způsobem. Jednou slovy, pak prací, utrpením,...

Co jsme prožili

"Kde pálí ohně žár a vzrůstá hřích a svár, pomocník je nám dán, svatý Florián."

130. výročí založení Sboru dobrovolných hasičů ve Žďárci

15. červen byl pro žďárské hasiče významným. Hasiči a hasičky si připomínali 130. výročí založení Sboru dobrovolných hasičů ve Žďárci. V rámci oslav výročí proběhla ve slavnostně vyzdobeném kostele sv. Petra a Pavla mše svatá spojená s žehnáním sochy sv. Floriána, patrona hasičů a mimo jiné i patrona kovářů, horníků, kominíků, hrnčířů, sládků a zedníků.

Slavnostní mše svatá začala průvodem za zvuku fanfár v 16:00 hodin při hojné účasti místních i okolních hasičů. Pan farář přiblížil život sv. Floriána a akcentoval důležitost ne-

zištné pomoci druhým zvláště v dnešní době. Na závěr liturgie posvětil sochu Floriána, která byla umístěna v místní hasičské zbrojnici.

Upřímné poděkování patří otci Dibelkovi ze Žernůvky za procítěná slova a čas, zpěvákům za zpěvy podtrhující

slavnostní charakter bohoslužby, květinářkám za krásnou květinovou výzdobu, ministrantům a všem, kteří se účastnili mše svaté.

Všemohoucí a milosrdný Bože, Tys dal svatému Floriánovi sílu vydržet všechny útrapy mučení; pomáhej i nám, kteří dnes oslavujeme jeho vítězství, abychom s Tvou pomocí dosáhli vítězství nad zlobou a nenávisť a obstáli v každém

nebezpečí. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

Svatý Floriáne, patrono hasičů, ochraňuj nás!

Jiří Patloka, starosta SDH

Pouť ve Žďárci

V neděli 30. června v 10:45 se ve slavnostně vyzdobeném farním kostele sv. Petra a Pavla ve Žďárci konala poutní mše svatá, kterou celebrouval otec Pavel.

Jak se již stalo tradicí, obětní dary přinesly děti v krojích. K slavnostnímu průběhu mše svaté přispěla svým zpěvem místní schola.

Upřímné poděkování patří všem, kteří se na důstojném průběhu mše svaté podíleli.

R. Mašek

Pouť ve Skryjích

5. července, v den slavnosti svatých Cyrila a Metoděje, se ve Skryjích koná

tradiční pouť. A nejinak tomu bylo i letos. U kapličky nad obcí se shromáždilo velké množství poutníků.

Začátek mše svaté byl stanoven na 11:00 a celebrouval ji otec Pavel, na elektronické varhany hrál p. Štěpánek.

Po mši svaté pozval pan starosta všechny na připravené

pohoštění. Poděkování patří všem, kteří se na přípravě pouti podíleli.

R. Mašek

Pouť na Litavě

V sobotu 27. července se místní rodáci a poutníci z okolí sešli u kapličky na Litavě, aby se účastnili poutní mše svaté u příležitosti svátku patronky svaté Anny.

Mši svatou celebroidal náš pan farář Pavel Křivý.

Po skončení bohoslužby byli všichni pozváni na občerstvení pod místní hasičskou zbrojnicí, které obstaraly místní hospodyňky.

Poděkování patří všem, kteří se podíleli na přípravě pouti.

Anežka Bednářová

Pouť v Boru

Mše sloužená panem farářem P. Pavlem Křivým v Boru se konala v kapli zasvěcené Paně Marii v sobotu 17. srpna 2024 v 9 hodin. Mši doprovodil zpěvem a hrou na elektronické varhany p. Štěpánek. Mše se zúčastnila dvacítká vě-

řících nejen z Boru. Po obřadu se věřící sešli s panem farářem v místním obecním domě k diskuzi a pohoštění.

Humor je deštníkem moudrých, vzkazuje Erich Kästner

Začít bych mohl jako on. Vy jste nikdy neslyšeli o Erichu Kästnerovi? Hádáte, jestli je to vynálezce, nositel Nobelovy ceny nebo nějaký herec? Omyl, a promiňte, že vás takhle natahují. Představuji vám Ericha Kästnera, oblíbeného německého spisovatele pro děti. Velká pravda však je, že jeho knihy nejsou určeny jen dětem, ale i dospělým. Těm, kteří nezapomněli, že i dětství je vážná věc, a zejména těm, kteří zapomněli, jaké prožívají děti radosti a starosti.

Nemůžu se pochlubit, že se mi právě podařilo napodobit jeho styl, ale takto podobně se promlouvá čtenářům na začátku všech svých knih. Vtipně a hravě odhaluje pohnutky, jak se dostal ke konkrétnímu příběhu, a často i naznačí, co by nemělo naši pozornosti ujít. Erich Kästner byl jeden z těch vzácných dospělých, kteří brali děti vážně. V jedné knize píše: „...brzy jsem knížku odložil. Tak mě rozlobila! Řeknu vám proč. Tento pán chce dětem, které čtou jeho knížku, normálně namluvit, že jsou neustále veselé a že od samého štěstí neví, co dělat! Ten neupřímný pán se tváří, jako by dětství byla procházka růžovým sadem. Jak může dospělý muž tak totálně zapomenout na své mládí, že jednoho dne už nemá šajnu, jak smutné a nešťastné mohou být někdy děti?“

Všechny mámy jsou prostě maminky

Erich Kästner se narodil 23. února 1899 v Drážďanech a mnoho pozoruhodností tohoto města či dojmy z dětství přenesl do svých příběhů. Mámy nebo sousedky

jeho hrdinů jsou často kadeřnice, jako byla jeho matka, se kterou ho spojovalo silné pouto. Jeho hlavní hrdinové milují své mámy, jak nejlépe umí, a snaží se jim pomáhat a usnadnit jim život. Nemyslete si, že při čtení se vám taková postava bude zdát násilně pozitivní a svou poslušností až nereálná. Vždy jde o správné děti, které něco vyvedou, ale srdce mají dobré a odvážné.

Proč představuji čtenářům právě Ericha Kästnera? Nemáme dost skvělých autorů i doma? Právě jsem přečetl čtveřici knih, které jsou dostupné v češtině, a musím říct, že to byl zážitek. Moje poklona panu spisovateli, který se narodil před více než sto lety, ale jeho děti, příběhy a zápletky jsou tak aktuální, jako by to napsal teprve včera. Vedle mnoha dnešních titulů pro děti se jeho příběhy táhne i silná pozitivní nit. Během děje Kästner neváhá promluvit a posoudit okolnosti či chování samotných hrdinů. Síla přátelství, odvaha srdce, pravdomluvnost a píle jsou ctnosti, které dominují v jeho příbězích a mají se v mladém čtenáři zahnídit a dozrávat. Humor ovšem nesmí chybět.

Erich Kästner se chtěl stát původně učitelem, v čemž ho jeho matka podpořovala, i když na studia nebylo snadné našetřit. Krátce před ukončením školy se však rozhodl, že učitelské povolání není pro něj to pravé, a jeho matka mu i nyní s důvěrou umožnila jít si svou cestou. Nakonec vystudoval germanistiku, dějiny, filozofii a dějiny divadla. Už během studií si vydělával jako reportér a divadelní kritik a začal psát knihy, které ho proslavily.

Emil a detektivové

První velký úspěch zaznamenala jeho knížka Emil a detektivové, kterou vydal na podzim 1929. Jen v Německu se prodalo 2 miliony kusů a byla přeložena do 59 jazyků.

Velký podíl na úspěchu měly i ilustrace jeho dobrého přítele Waltera Trierra, které použilo např. i Vydavatelství Spolku slovenských spisovatelů při nových vydáních jeho knih.

Kniha je napsána na tehdejší dobu převratným stylem, protože do té doby byly všechny texty pro děti pohádkové nebo moralizující. Na druhé straně ve srovnání s dnešními knihami působí současně. Jelikož se sám autor jmenoval prvním jménem Emil, pojmenoval tak i svého hrdinu. Emil Tischbein poprvé cestuje sám vlakem do velkého Berlína, kde ho na nádraží čeká babička s jeho

sestřenicí Pony Kloboučkovou. Maminka cestovat nemůže, protože to pro oba stojí nemalý peníz. Částku, kterou za několik měsíců našetřila, celých 140 marek, poslala po Emilovi babičce, aby se jí žilo trochu snadněji. Emil, i když to není úplně nevinňátko - namaloval soše na náměstí červený nos a vousy - je však milujícím synem, který si předsevzal, že chce dělat mamince jen radost a poslouchat ji. Propadl by se totiž studem, „kdyby byl lenošil, zatímco ona pracovala, počítala (peníze - pozn. red.) a opět pracovala“. Ve vlaku se však stane obětí zločinu - okradnou ho. Tím se začne bláznivá honička, v který svou roli sehraje i sám spisovatel. Vystupuje zde jako reportér, který celé dobrodružství napíše do novin. A samozřejmě šťastný konec nemůže být ani bez Gusta s houkačkou a jeho bandou, kteří Emilovi podají pomocnou ruku v pravý čas.

Autobiografické prvky se v tomto příběhu nedají popřít - Emilova maminka byla kadeřnice tak jako Kästnerova a „detektivní zápletka“ byla obdobou něčeho podobného. Malému Erichovi se podařilo dopadnout a usvědčit z podvodu jednu z matčiných zákaznic. Knížka je směsí humoru, napětí a dobrodružství a čte se doslova jedním dechem. Pokud jí začnete, dostanete hlad i po dalších Kästnerových knihách.

Kulička a Toník

V Berlíně se odehrává i další příběh. Kulička a Toník pocházejí z různých prostředí, jsou dost rozdílní, jejich přátelství to však nevedí. Kulička je prostořeká holčička bohatých rodičů, která se nemusí o nic starat. Žije ve velkém bytě a stará se o ni vychovatelka, neboť rodiče nemají čas. Toník je chudý a má vážně nemocnou maminku, o kterou se musí starat. Vaří, uklízí a snaží se vydělat alespoň trochu peněz. Toník připomíná trochu Emila, ale sám Kästner se vyjádřil: „...vyprávění o této sortě chlapců není nikdy dost a samotných Emilů a Toníků není nikdy dost.“ Děti se poznají při žebrání ve večerních ulicích. Toník tam prodává šňůrky do bot a Kulička tam chodí tajně s vychovatelkou. Pomalu odhalí tajemství vychovatele snoubence a zabráni zločinu. Vtip, kterým srší Kulička, a krátké přemýšlečky autora (O zvědavosti, O fantazii, O chudobě, O svinářích) po každé kapitole, přidávají knížce na ceně. A že se pobavíte, o to se vsadím.

Létající třída

Erich Kästner si zprvu neuměl představit, že by psal knihy pro děti. Avšak román *Létající třída* považoval nakonec za své nejdůležitější dílo. S tichou melan-

cholií a srdečným humorem vypráví příběhy chlapců z internátní školy, které se odehrávají těsně před Vánocemi. Svým vyprávěním nás pomalu ponoří do malých i velkých starostí pětice přátel, kteří navčičují školní představení *Létající třída*. Knihou se nevine jeden příběh, jedno dobrodružství, ale několik dějů, kde po-

znáváme charaktery nejen chlapců, ale i jejich oblíbeného domácího učitele Justuse a přítele Nekuřáka, kteří představují ty správné dospěláky. Sám Kästner vyzývá kluky: „Netahejte sami sebe za nos a nedejte se ničím svádět. Naučte se hledět neštěstí přímo do očí. Nevylekejte se, když se něco nepovede. Nevzdávejte se, když se setkáte s neúspěchem. (...) Jasně? Kdo odolá prvnímu úderu, má už napůl vyhráno. Protože navzdory pohlavku, který dokázal s díkem přijmout, zachová dostatek duchapřítomnosti, aby v sobě nastartoval právě ty dvě vlastnosti, o které jde: odvahu a moudrost.“

Pro pocit reálnosti příběhu zde ke konci opět vstupuje do děje sám Erich Kästner, který potká jednoho z chlapců a se zájmem se ho ptá, jak se všichni mají, a dává je pozdravovat. Pokud se do knížky pustíte a odhalíte spolu se studenty podstatu Vánoc, do očí vám vstoupí slzy. Pro silné hodnoty byla *Létající třída* několikrát zfilmována.

Lujsa a Lotka

Poslední kniha, ke které vás chci zlákat, je možná mnohým známá. *Lujsa a Lotka* nebo v originále *Das doppelte Lotchen* (Dvojitá Lotka) je snad nejvíce kradený filmový námět. Titul vyšel v roce 1949 a vyvolal vlnu diskusí. V poválečných časech totiž probírat téma rozvodu v dětské knize bylo neslýchané. Prudká a odvážná Lujsa z Vídně se nečekaně setká s vážnou a poslušnou Lotkou z Mnichova v letním táboře. Dívky se nikdy neviděly, i když se podobají jako vejce vejci. Po odhalení, že jsou sestry, je čeká ještě celé zamotané přádeno

tajemství, proč se rodiče rozešli. Pátrat budou tak, že se vymění. K mamince přijede Lujsa a k tatínkovi Lotka.

Číst knížku na pokračování se dá asi jen s velkým úsilím, neboť příběhu chcete sami přijít rychle na kořen. Vtipné situace výměny nerozeznatelných dvojčat se střídají s dojemnými scénami: děti si vymění fotky svých rodičů, které nikdy neviděli; maminka tušíc pravdu nazve Lujsu jejím pravým jménem a ta jí skočí kolem krku; těžká nemoc Lotky, která citově strádá; štěstí holčiček, jejichž rodiče se opět sblíží. Spisovatel se vám během „hltání“ stránek sem tam řekne drobnou úvahou nad chováním dívek či dospělých a vy jen přikývnete a poučíte se z jejich chyb.

Erich Kästner zde „správného“ chlapce vyměnil se „správnou“ dívkou a vyplatilo se mu to. A co je ještě jedna novinka – vystupuje zde vedle matky i táta, který je také velmi zajímavý.

Erich Kästner psal knihy pro děti a o dětech, které vyprávějí o dětském světě, o vážnosti života, o hodnotách lidského jednání. V době, kdy se pálily zakázané

knihy a pronásledovali lidé, Kästner musel z bezprostřední blízkosti přihlížet, jak bylo množství jeho knih spáleno (mezi nimi i Emil a detektivové). Jako nežádoucí autor dostal v nacistickém Německu i on zákaz cokoli publikovat. Tvůrčí duch mu však nedal spát a tak pod pseudonymem psal úspěšně dál, dokonce psal scénáře filmů. Během 2. světové války měl možnost vícekrát emigrovat než mnoho umělců do neutrálního Švýcarska. Navzdory pronásledování zůstal doma: „Jsem jako strom, který vyrostl v Německu, a když bude muset, v Německu i zemře.“ Silná láska k domovu byla spjata i se silnou láskou k jeho matce. Tu nechtěl

nechat v těžkých časech samu. Když po náletu zůstal jeho byt v Berlíně v troskách a přátelé ho krátce před koncem války varovali, že nacisté mu chtějí sáhnout na život, utekl i s filmovým týmem do Zillertalu, kde se dočkal konce války.

Po návratu domů založil kabaret, opět psal do novin a svět obohatil o další nové knihy – básně či literaturu pro děti a dospělé. Představil se také jako úspěšný tvůrce rozhlasových děl. Svůj působivý hlas využíval při čtení vlastních her, i jako vypravěč ve svých zfilmovaných dětských titulech. Po válce se mu dostalo mnoho ocenění, v roce 1960 získal i Cenu Hanse Christiana Andersena. Po celý život se neoženil, zato měl jednoho syna, kterému věnoval dvě poslední knihy – *Malý muž* a *Malý muž a malá slečna*. Zemřel 29. července 1974 v Mnichově.

(podle KN)

Věděli jste?

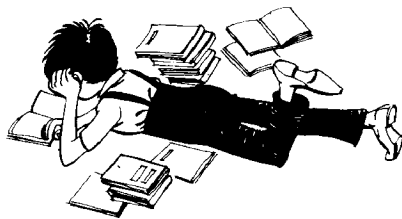
Italské město Bari se před časem rozhodlo platit svým obyvatelům za to, že se

budou do práce přesouvat na kolech. Kompetentní se tímto způsobem snaží přispět k vyřešení problému se zácpami ve městě. Jedná se o pilotní projekt, do kterého se může přihlásit přibližně 1 000 obyvatel. Každý z nich v případě, že nasedne na kolo, obdrží finanční odměnu ve výši 20 centů za každý kilometr. Starosta města Antonio Decaro se vyjádřil, že taková alternativní forma dopravy pomůže místním nejen vydělat si něco navíc, ale prospěje to i jejich zdraví.

(podle KN)

Knižní okénko

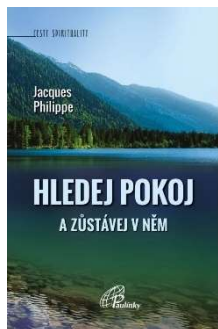
Petr Karas

Evangelium na každý den 2025

Knižka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Podněty k rozjímání na rok 2025 připravil P. Petr Karas. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne.

Vydalo nakladatelství Paulínky

cena 127,- Kč

Jacques Philippe

Hledej pokoj a zůstávej v něm

Bůh je Bohem pokoje. Vzpomeňme si na zkušenost proroka Eliáše: Bůh nebyl ani ve vichru, ani v zemětřesení, ani v ohni, ale „v tichém a jemném vánku“ (srov. 1 Král 19,12). Často se zneklidňujeme a chceme všechno vyřešit sami, ačkoli by bylo účinnější zůstat pokojně před Božím pohledem a nechat jej jednat, s moudrostí a mocí nekonečně větší, než je ta naše. „Neboť toto praví Panovník Hospodin,

Svatý Izrael: ‚V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství‘“ (Iz 30,15).

Vydalo nakladatelství Paulínky

cena 123,- Kč

Dvě zrcadla – dva úhly pohledu

Jednou si Satan vymyslel hru, aby se pobavil. Vytvořil ďábelské zrcadlo, které mělo kouzelnou moc: Co bylo krásné a dobré, to se v něm zdálo ubohé a k ničemu, zatímco to, co bylo zlé a špatné, se zveličilo a ukázalo se to přitažlivé.

Satan se se svým strašným zrcadlem vydal na cestu do všech končin světa. A všichni, kdo se do zrcadla podívali, zachvěli se. Každá věc se v něm jevila znetvořená a všechno bylo ošklivé.

Zlomyslník se tím velmi bavil. Čím byly věci odpornější, tím víc se mu líbily. Jednoho dne ho pohled do zrcadla tak uchvátil, že se začal nezřízeně chechtat. Zrcadlo mu v tu chvíli vyklouzlo z rukou a roztříštilo se na miliony kousků.

Mohutný víchr, který se rozpoutal, roznesl kousky zrcadla do celého světa.

Některé kousičky byly menší než zrnka písku a spadly do očí mnoha lidem. Tito lidé začali vidět všechno zkresleně – všímali si jen toho, co bylo špatné, a všude viděli jen zlo.

Z dalších kousků byla vyrobena skla do brýlí. Lidé, kteří nosili takové brýle, už neuměli rozeznat, co je správné, ani neměli schopnost spravedlivě soudit. Nepotkali jste náhodou takové lidi?

Některé kousky zrcadla byly použity do okenních skel. Ti, kteří se dívali okny s těmito skly, viděli jen nesympatické sousedy, kteří podle nich trávili čas vymýšlením špatností.

Když se Bůh dozvěděl, co se stalo, zesmutněl. Rozhodl se, že lidem pomůže.

Řekl: „Pošlu na svět svého Syna. On je můj obraz, moje zrcadlo. Bude ukazovat mou dobrotu, mou spravedlnost, mou lásku. Ukáže člověka takového, jakého jsem chtěl a zamýšlel stvořit.“

Ježíš tedy přišel jako zrcadlo pro lidi. Kdo na něho pohlédl, spatřil dobrotu a krásu, naučil se zbavovat se sobectví a lži, učil se žít spravedlivě a nikým nepohrdat.

Nemocní nacházeli znovu odvahu k životu, zoufalí se posilovali novou nadějí.

Ježíš těšil zarmoucené a pomáhal lidem přemoci strach ze smrti.

Mnoho lidí si zamilovalo Boží zrcadlo a následovalo Ježíše. Dokázal v nich rozžehnout touhu po dobru.

Byli ale také jiní, které zlo přemohlo. Ti si přáli Boží zrcadlo rozbít. A tak byl Ježíš zavražděn. Ale vzápětí se zvedla nová vichřice: Duch svatý. Zvedl miliony kousků Božího zrcadla a rozvál je po celém světě.

Komu padl do oka malinký kousek tohoto zrcadla, začal vidět svět a lidi tak jako Ježíš. V očích se mu ukazovaly především věci dobré a krásné, spravedlnost a ušlechtilost, radost a naděje. A co bylo špatné a nespravedlivé, to mu připadalo, že je možné změnit a upravit.

<https://www.pastorace.cz/tematicke-texty>

Podivné třetí přání – při stvoření světa

Když Bůh tvořil svět, směli si prý lidé přát, jakou by chtěli mít svou zem.

Když Bůh přišel do Švýcarska, řekl pra-Švýcarovi: „Máš tři přání. Řekni, jakou chceš mít svou zem.“

Pra-Švýcar dlouho přemýšlel a pak povídal: „Chtěl bych mít zem s vysokými horami a zelenými lučinami.“

Bůh tedy stvořil zem s vysokými horami a zelenými lučinami.

Na další přání si pra-Švýcar vyžádal týden na rozmyšlenou.

Když Bůh k němu po týdnu zase přišel a ptal se ho, jakou zemi by ještě chtěl mít, odpověděl mu pra-Švýcar:

„Vysoké hory a zelené lučiny se mi docela líbí.

Ale na těch zelených loukách bych chtěl mít krásné krávy, které budou dávat dobré mléko.“

Bůh tedy stvořil stádo nádherných dojnic.

Pra-Švýcar zkusil hned jednu krávu podojit, mléko ochutnal, zjistil, že je dobré, a dal také napít Pánu Bohu. Bůh vypil sklenku mléka a zeptal se pra-Švýcara ještě na jeho třetí přání.

Pra-Švýcar nastavil dlaň a řekl: „Jeden frank za sklenici mléka.

Od Boha jsme vše dostali darem a namísto vděčnosti si pořád něco nárokujeme...

<https://www.pastorace.cz/tematicke-texty>

První zmínku o světcích tohoto měsíce nacházíme na hoře Karmel, kam pravděpodobně přišel s franckými křižáky z Evropy ve druhé polovině 12. století. Patřil mezi ty poustevníky, které kolem sebe shromáždil Bertold (pam. 29. 3.), jenž jako první zaujal místo představeného nové komunity, jejíž členové se rozhodli žít jako následovníci příkladu Eliáše. Bertoldovo postavení duchovního rádce i starost o komunitu převzal po jeho smrti v r. 1188.

Převor byl starostlivým duchovním otcem poustevníkům kolem Eliášova pramene. Ve snaze o nejsprávnější postup při formaci komunity se obrátil na nového představeného Jeruzalémské provincie, biskupa Alberta v Akkonu. Poprosil ho o sestavení řeholních pravidel pro jejich život modlitby a služby ve společenství s Matkou Boží. Albert Jeruzalémský tato pravidla sepsal na základě života, pro který se rozhodli a už ho žili, a předal je jako "Dopis poustevníkům na Karmelu."

Martyrologium říká, že šlo o "formu života, aby ve dne v noci setrvali v rozjímání o zákoně Páně a bděli na modlitbách."

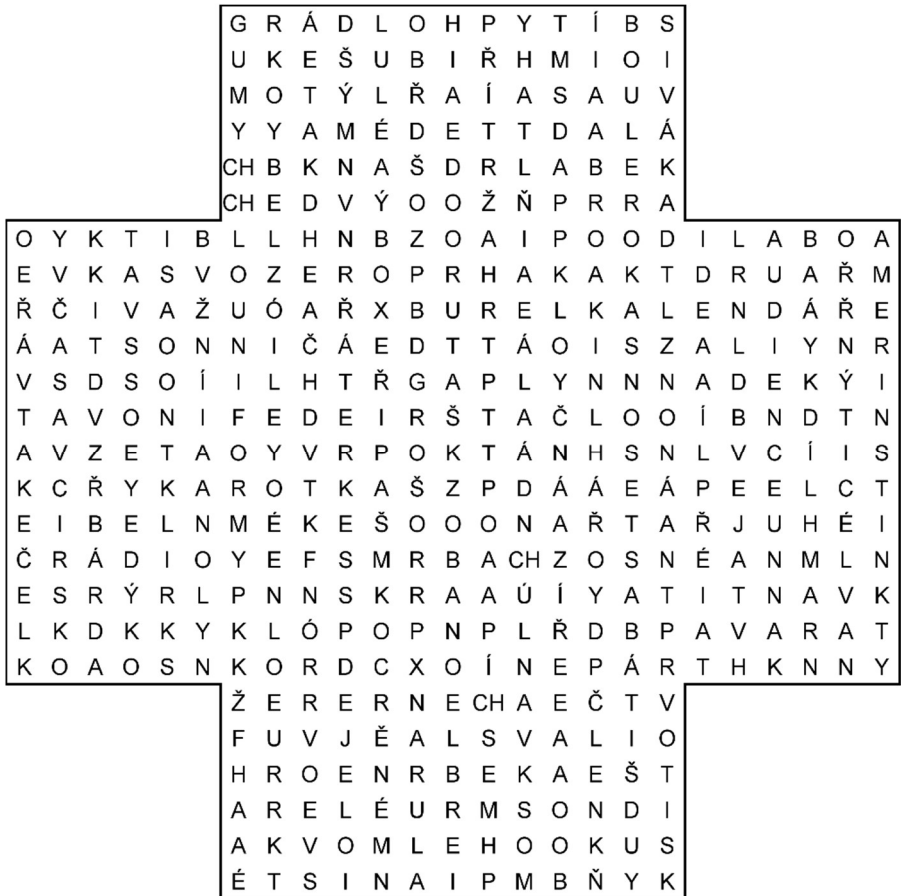
Z doby, kdy byl převorem, máme svědectví neznámého francouzského poutníka (asi z r. 1225), který hovoří o poustevnících kolem "velmi hezkého kostelíka P. Marie" za opatstvím sv. Markéty na úbočí hory Karmel, nazývajících se bratry karmelitány. Místo, kde bydlí, považuje za rozkošné, s pramenem vyvěrajícím ze skály dostačujícím pro oblast. Uvádí, že od řeckého opatství k latinským poustevníkům je vzdálenost jedna a půl míle.

Mniši v této komunitě žili v úsilí o pěstování ctností, vyprošujíc si od Ducha Svatého vedení, jaké poskytoval Eliášovi. Svými sliby představovali zásady života, zaměřeného na stálou modlitbu. Jejím základem byla láska a její rozjímavý stupeň pokračoval nazíráním.

Náš světec pamatoval také na potřeby horlit pro pravé evangelium i na místě ohroženém bludy, proto vyslal na Sicílii o. Angela. Věren převzatým pravidlům zemřel dle martyrologia nejpravděpodobněji r. 1231 a na úbočí hory byl pochován.

PŘEDSEVZETÍ, MODLITBA

Budu zpytovat své svědomí ve věci horlení pro zásady Božího řádu a přestanu být netečný k jejich zlehčování.

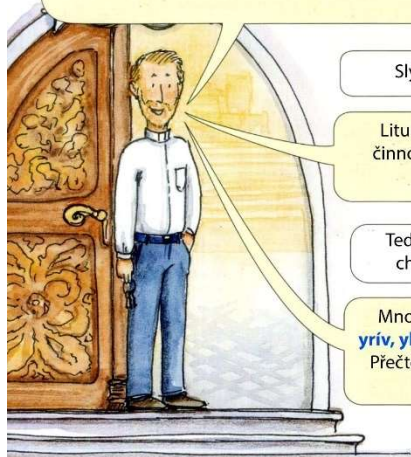
Alda; anýz; audience; azyl; bistro; bitky; bláto; bombardón; boule; boxeři; braň; burel; čekat; činnost; čiření; čiva; člen; dceř; definovat; diář; dobra; dobrodruh; dráb; dřevomorka; edém; erby; Evka; exosféra; freon; grád; groš; gumy; helmovka; hlídky; hnát; hold; hřad; hřib; chabr; idea; instinkty; Irsko; kalendáře; karotka; kešu; klamy; kleč; koky; kolt; kopr; kord; krocket; kropáč; kvantita; kvintána; kyklóp; lesož; letora; lhář; lidoopi; linoleum; louž; méně; mety; Moskva; motýl; náhon; naté; navléci; nematoda; neón; nylon; nýše; nýti; obal; obaleči; okus; oleje; orba; osivo; part; pasy; pianisté; plyn; pochva; pokladníci; prha; prvotisk; přítrž; rádio; relé; rema; řada; říza; savci; sbít; sekretář; sívák; snos; stah; sval; svoz; sypek; šitá; Špála; špeh; šrapnel; štych; taje; trápení; tváře; uniformy; úpon; uran; vádí; vdech; vely; vlek; zera; zoban; zření; žoldnéři

LITURGIE

Mše svatá. Zázrak, zážitek, slavnost. Prožíváme ji často - pravidelnou účastí v neděli a někteří i každodenně.

Mše svatá je srdcem prožívání křesťanského života. Ve mši svaté vždy slavíme stejnou a tutéž večeři, kdy Pán Ježíš proměnil chléb ve své tělo a víno ve svou krev. **První mši svatou byla Poslední večeře Pána Ježíše s učedníky.**

Slyšel jsem slovo **liturgie**. Jak souvisí se mší svatou?

Liturgie je souhrn úkonů, obřadů, činností, které souvisejí s uctíváním našeho nebeského Otce.

Tedy pravidla, jak se máme chovat v kostele na mši?

Mnohem víc. Liturgie je školou **yrív, ybtildom, atoviž**, ale i **iněmu**. Přečteš správně slova, která jsem právě řekl?

Mši svatou mám rád, vždy mě zaujme něco nového.

Ano, ale každá mše svatá má stejnou posloupnost - úvod, jádro, závěr. Mše svatá je vždy jiná i tím, že každý den liturgického roku má svá čtení, myšlenky nebo mu patří nějaký svátek.

Takže každý rok se čte v kostele dokola to samé?

To ne. **Máme liturgický cyklus A, liturgický cyklus B a liturgický cyklus C.** Když budeš starší, za tři roky uslyšíš totéž čtení, ale i ty vyrosteš a čtení, žalmy, prosby budeš vnímat jinak. A jaký cyklus je teď, zjistiš, když vyplníš tuto tabulku.

2018

2019

2020

rok **A**

2021

rok **B**

2022

2023

rok **A**

2024

2025

rok **C**

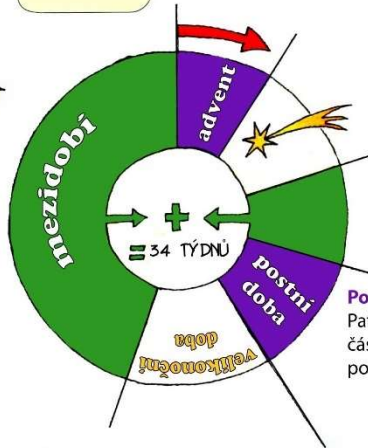
Liturgický rok začíná první adventní nedělí

Adventní doba může mít 21 až 27 dní. Případně-li 25. prosinec na pondělí, čtvrtá adventní neděle je zároveň Štědrým dnem.

Vánoční doba začíná odpolední mší svatou na vigílii Narození Páně. Končí svátkem Křtu Krista Pána, který se slaví v neděli po Zjevení Páně (po Třech králich). Vánoční doba může trvat až 21 dní. Vánoční výzdoba se často ponechává až do Hromnic.

Období **mezidobí** tvoří 34 týdnů. Je rozděleno na dvě části - první je od vánoční doby do pústu a druhá po velikonoční době.

Velikonoce jsou největší křesťanský svátek. Velikonoční doba začíná vigílií na Bílou sobotu a končí slavností Letnic - Seslání Ducha Svatého. Trvá 50 dní.

Postní doba začíná Popelční středou. Patří do něj 40 dní a 6 neděl. Má dvě části - do 5. postní neděle a od 5. postní neděle.

svátky Pána Ježíše		Během roku máme i svátky a slavnosti, přičemž máme 2 zasvěcené a 7 doporučených svátků. Každá z dob má nejen své texty, ale i barvu a melodii.	
6. 1.			
40 den po velikonoční neděli	1. 1.		svátky svatých
čtvrtek po svátku Nejsv. Trojice	15. 8.		29. 6.
25. 12.	8. 12.		1. 11.

Panny Marie Bohorodičky, Zjevení Pána, Nanebevstoupení Páně, Nejsvětějšího Kristova těla a krve, svatých Petra a Pavla, Nanebevzetí Panny Marie, Všech svatých, Neposkvrněné početí Panny Marie, Narození Páně

Dokážeš správně dopsat svátky do tabulky?

Airbus 380 je na cestě přes Atlantik.

Letí důsledně rychlostí 800 km/h ve výšce 30 000 stop, když se najednou objeví Eurofighter s rychlostí Mach 2.

Pilot stíhačky zpomaluje, letí vedle Airbusu a rádiem zdraví pilota osobního letadla:

„Airbus, nudný let, ne? Nyní se podívejte sem!“

Pretočí svůj tryskáč na záda, zrychluje, prorazí zvukovou bariéru, rychle stoupá do závratné výšky a pak v dechberoucím klesání spustí se zpět vedle Airbusu a ptá se: „No, jaké to bylo?“

Pilot Airbusu odpovídá: „Velmi působivé, ale podívejte se na toto!“

Pilot letadla sleduje Airbus, ale nic se neděje. Letí dál rovně, stejnou rychlostí.

Po 15 minutách se ozve pilotní rádia Airbusu: „Tak, jaké to bylo?“

Zmatený se pilot letadla ptá: „Co jsi udělal?“

Pilot Airbusu se zasměje a říká: „Vstal jsem, natáhl jsem nohy, šel jsem dozadu do letadla na toaletu, pak jsem dostal šálek kávy a čokoládové pečivo.“

Poučení z příběhu zní: Když jste mladí, rychlost a adrenalin se zdá být super. Ale jak stárnete a moudříte, naučíte se, že pohodlí a pokoj jsou důležitější.

Toto se nazývá S.O.S.: Pomalejší, starší a chytřejší. (v angličtině: **S**lower, **O**lder, **S**arter)

Věnuji se všem mým starším přátelům ~ je čas zpomalit a užít si zbytek výletu.

(podle FB)

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Pouť v Rojetíně

7. září v 9:30 hod. poutní mše svatá u kapličky.

Pouť v Řikoníně

7. září v 11:00 hod. poutní mše svatá u kapličky.

Farní den

Farní den žďárecké farnosti. Bližší informace včas v ohláškách.

Pouť ve Střemchoví

Poutní mše svatá u kapličky v lese u Střemchoví 18. září v 17:00 hod.

Pouť na Ostrovech

V sobotu 28. září v 10:00 hod. poutní mše svatá u kapličky.

Seniorské setkání

Tradiční setkání seniorů v neděli 29. září od 15:00 na farním dvoře v Dolních Loučkách.

Pouť seniorů

Žďárecká farnost pořádá pro své seniory (a jistě se najde místo i pro další z ostatních farností) pouť 5. října do Jaroměřic nad Rokytnou.

Biblická hodina

Po prázdninové odmlce opět pokračují biblické hodiny na téma **Úvod do Písma svatého**. Začínáme ve středu 25. září po večerní adoraci v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Změna vyhrazena

Něco na závěr...

Na konci bohoslužby jeden z farníků potřese faráři rukou a povídá: „Moc vám děkuji za vaše kázání, pane faráři. Vy musíte být chytřejší než Einstein.“ Farář se nadýmá pýchou a odpoví: „Opravdu? Moc vám děkuji.“

Další týden nad tímto komplimentem farář přemýšlí a nějak se mu to nezdá. Příští neděli po bohoslužbách se onoho farníka proto zeptá: „Jak jste to myslel, že já musím být chytřejší než Einstein?“

Farník odpoví: „No, říká se, že Einstein byl tak chytrý, že ho může pochopit jen deset lidí na celém světě...“

Farář se ptá na hodině náboženství dětí: „Kdo chce jít do nebe?“

Hlásí se všichni kromě Pepíčka.

„Proč ty do nebe nechceš?“

„Protože maminka říkala, že mám jít ze školy rovnou domů!“

Babička vezme vnuka poprvé do kostela a všechno mu ukazuje. Pak se zastaví před svatostánkem a modlí se. Malého zaujme červená barva věčného světla. Dlouho se na ně dívá a nakonec se zeptá: „Babi, kdy tam konečně naskočí zelená, abychom mohli jít dál?“

Synek se ptá tatínka: „Tati, kdy si indiáni malují obličej?“

„Když se chystají do boje.“

„Tak si dej bacha na mámu, stojí před zrcadlem a maluje se!“

„Představte si paní Novotná, co se mě dnes ráno přihodilo! Po cestě do práce mě přeběhla černá kočka přes cestu. Určitě budu mít dnes špatný den, nemyslíte?“

„To záleží na tom, jestli jste člověk nebo myš.“

Alkoholik si stěžuje doktorovi: „Doktore, hrozně se mi třesou ruce.“

„A pijete hodně?“

„Ne, většinu toho vybryndám.“

„Včera mě opustila žena s mým nejlepším kamarádem Lád'ou.“

„Od kdy je Lád'a tvůj nejlepší kamarád?“

„Od včerejška.“